

a 440 m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR
(LA REVISTA D'OLOT)

**Entrevista a
Ramon Llongarri**

20

MAIG 1997

PREU 500 PTES.

MONT.SA.COPA
un espai de silenci

**La guerra de les llengües
Universitat a Olot? Quina?**

Hale-BOPP: el cometa

Fotografia del cometa Hale-Bopp realitzada a la Vall de Bas per l'associació Astronòmica de la Garrotxa amb la col.laboració de l'Anna Pons.

Pel.lícula 400 ASA

Exposició:16 minuts

Muntura equatoriana i motor de compensació de la rotació de la terra

El turisme a la Garrotxa: entre l'entelèquia i un futur poc clar

Coordinació: X. Rusalleda
Consell de redacció:
Juli Clavijo, Pep Fargas, Meius Ferrés, Àngel Parada, Xavier Planagumà, Jordi Rovira, Albert Rubirola, Joan Serra, Ricard Sargatal, Jordi Serra.

Edició: As. L'Au cal.ligràfica
Concepte portada: Kim Domene
Impressió: Impremta Aubert

Col.laboradors:

OPINIÓ:

Albert Bramon, Joan Capdevila, Juli Clavijo, Antoni Mayans, Jordi Pujiula, Àngel Parada, Esteve Corominas, Miquel Macias, Pere Masmitjà, Domènec Moli, Lluís Sacrest, Joan Serra.

TEATRE:

Francesc Pereira, Pep Fargas, Tena Busquets

MÚSICA:

Pep Coll, Carles Fontfreda.

ART:

Gabriel Alcalde, Pin Ferrés, Carme Ortiz, Jordi Rovira, Albert Rusalleda, Joan Vilallonga, Sigrid Werning.

CINEMA:

Carles Batlle, Miquel Barti, Imma Merino, Manel Mitjà, Àngel Quintana.

LITERATURA:

Concepció Batallé, Pedro Carrizosa, Margarida Casacuberta, M. A. Gardella, Natàlia Molero, Dolors Rovira.

CIÈNCIA:

Emili Bassols, Jordi Canal, Francesc Canalies, Josep Codony, Josep Guix, Joan Nogué.

Dipòsit legal: GI-801/95

retze càmpings i vuit oficines de turisme. L'aposta pel futur que es dibuixava en el ja quasi oblidat Pla Estratègic passava per la planificació i increment de l'oferta turística de la comarca com una de les sortides a prioritzar de cares a la seva revitalització econòmica. Els incrèduls i els esperançats semblava que havien trobat la gallina dels ous d'or. Però, el temps passa, i a voltes, massa de presa. L'increment de la demanda no sembla que es correspongui a una oferta raonada i qualificada. Després del petit «bum» turístic que La Garrotxa està tenint d'un parell d'anys ençà, quin serà el pòsit positiu que n'haurà resultat de tot plegat?

El Pla Estratègic més que definir i prioritzar unes línies d'intervenció clares de revilització del sector turístic de la comarca, resultava ser un minso catàleg de bones intencions. Durant uns quants mesos tothom va parlar del turisme, ara sembla que el tema ja no es porti. I és ara quan les mancances i la falta de planificació i de priorització de les inversions públiques i privades es troba més a faltar, ara que ja tenim els turistes que ens venen a visitar. La Garrotxa s'ha convertit ja en el lloc d'anada d'un nombre important de projectes de cap de setmana o de viatges organitzats, però la indecisió en la inversió pot acabar convertint a la gallina en capó.

Ni la inversió privada, ni la pública, tret d'algunes més que honroses excepcions, està apostant d'una manera clara. Les qüestions d'infraestructures d'informació i de promoció haurien d'estar molt més avançades, alhora que es fa imprescindible la creació d'ens comarcals -tant públics com privats- que amb un mínim d'idees clares apostin d'una vegada per a quelcom, i es deixin de nedar i guardar la roba. Les coses fetes a mitges mai no acaben d'estar fetes del tot i generalment resulten d'allò més insípides. I parlant de turisme, la falta de decisió i de valentia en les apostes pot acabar deixant la «caixa» buida.

Si en referir-nos al Pla Estratègic més d'un pot pensar que estem parlant del cel de les oques, què passa amb el famós Programa LEADER. On és la reactivació esperada? No hagués valgut més que en lloc d'engrunar per a uns quants els quatre calerons del programa, s'hagués apostat a tot o res per un sol projecte? No hagués estat millor decidir-se per un projecte de modernització del sector turístic, planificant una oferta ajustada al que la comarca pot oferir. Potser llavors La Garrotxa tindria denominació d'origen, i no com ara que sols ho tenen les vedelles i encara amb prou feines!

20

M A I G
1 9 9 7

Als lectors de ^a440^m :

Causes diverses ens han impedit sortir aquest passat mes d'abril. El número és correlatiu, el mes ens el saltem. Tant de bo l'hagin trobat a faltar!

Una televisió una mica privada

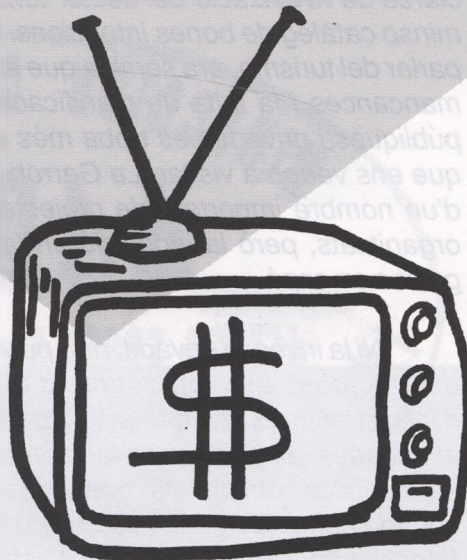

Ajuntament ha renunciat a demanar una concessió de televisió local per criteris ideològics -"creiem en la iniciativa privada"- i econòmics -"només ens faltaria haver de pagar una televisió!". Aquesta transcendent decisió l'han presa unilateralment la nova alcaldessa i el seu partit. El fet és remarcable perquè trenca amb el tarannà d'en Pere Macias que quan els temes eren de ciutat sempre els parlava amb l'oposició. La mala jugada ens ha agafat confiats i ara ja no hi ha res a fer. Resultat: No tindrem televisió municipal.

Tanmateix Olot no es quedarà sense televisió. Gràcies a uns altruistes ciutadans que han demanat una concessió tindrem una televisió privada. Res a dir ... si fos així. Els problemes vénen perquè l'empresa privada que vol fer una televisió només privada a Olot tan sols té un capital social de 0.5 milions de pessetes. I és clar, amb tan pocs diners poden fer molt poca tele. Es per això que han proposat fer una ampliació de capital i que Ràdio Olot -que és mig pública-compri el 40% del capital de l'empresa. També proposen que l'Ajuntament d'Olot els dongui 30 milions de pessetes i a canvi l'empresa privada farà un seguiment dels actes institucionals i emmagatzemarà una videoteca. O sigui, els pagarem perquè facin la seva feina. Vindria a ser com si el Barça pagués a TV3 perquè li retransmetessin els partits! Però per si això fos poc aquesta empresa privada vol que la seva televisió comparteixi el director, els serveis comercials, els equipaments i els locals de la mig pública Ràdio Olot. Tot això ho volen fer mantenint la majoria privada a l'empresa i sense permetre l'entrada en l'accionariat de l'Ajuntament.

Els de l'Esquerra no hi estem d'acord perquè pensem que si l'Ajuntament hi posa la majoria de les misses, ha de poder participar a l'hora de decidir qui i com toquen la campana. És llei de vida! Qui paga mana! Nosaltres

creiem que si els privats no tenen diners per fer una televisió privada haurien de fer una televisió mig privada (i mig pública) o sigui, caldria repartir-se la propietat de la televisió entre els promotors de la idea i l'Ajuntament que és el principal soci capitalista. I no només per qüestions de justícia econòmica. En la perspectiva que Olot no pot mantenir dues televisions, cal donar garanties a la ciutat que la única TV que existirà serà plural en els seus continguts i que tindrà voluntat de servei. I la millor garantia és la participació de l'Ajuntament en el projecte.

Dibuix: Jordi Serrat

En la nostra presa de posició ha pesat molt la trajectòria i els problemes que ha tingut Ràdio Olot. Recordaré per qui no ho sàpiga que la ràdio és propietat a parts iguals de particulars i de les administracions i que malgrat l'empat tècnic pot funcionar gràcies a un acord que reserva als accionistes privats la tria del director de l'empresa -per tant controlen la programació i el dia a dia i a l'alcalde d'Olot, la presidència del Consell d'Administració. Aquesta singularitat allibera l'empresa de la polítereria d'una ràdio municipal però manté el providencial paraigua de l'administració. Recordaré dos moments històrics que demostren que només l'Ajuntament pot garantir la pervivència independent de l'emissora ja que per sobre dels criteris

econòmics hi afegeix criteris de ciutat: 1er. Ràdio Olot va programar durant uns anys ràdio-fòrmula, associats amb una altra ràdio que és propietat d'alguns dels accionistes privats de Ràdio Olot i d'alguns accionistes de la Televisió Olot. L'emissora va deixar de fer el servei ciutadà que havia fet i va estar a punt d'acabar en una cadena provincial. Va ser la pressió política la que va permetre que Ràdio Olot tornés a agafar el fil de la seva història i abandonés la ràdio-fòrmula que ha marcat els anys més nefastos cívicament -econòmicament ho ignoro- de l'emissora. 2na. Quan la pèssima gestió financera -que no radiofònica- de l'antic director de Ràdio Olot -triat pels accionistes privats- va portar l'empresa prop de la desaparició, Ràdio Olot va sobreviure gràcies al fet que les institucions vàrem creure que feia un servei ciutadà insubstituïble i vàrem aportar diners públics. Encara que es cert que alguns accionistes privats també varen aportar diners, la pregunta és: Ràdio Olot existiria si l'empresa només fos privada? Jo crec que no. En no existir criteris socials o polítics haguessin optat per vendre la concessió a una cadena i tots tan amics com sempre!

No voldria acabar sense fer una valoració política. Mentre en Pere Macias va ser alcalde d'Olot i President del Consell d'Administració de Ràdio Olot, aquesta empresa va treballar en el projecte d'una futura televisió local. Amb el canvi d'alcaldia el projecte es va abandonar i s'ha deixat la via lliure a uns privats. És un fet. Jo només en vull deixar constància, perquè massa sovint hem ressaltat els punts foscos de la gestió d'en Pere i ens hem oblidat de les seves virtuts. Aquest fet ens serveix d'exemple d'una alcaldia que defensava molt millor els interessos col·lectius davant les múltiples pressions ciutadanes i que era molt més progressista, més visionària i amb més perspectiva de futur.

Joan Barnadas i Puigferrer

Portaveu d'ERC

Model de ciutat i estudis universitaris

En democràcia, les lleis, els criteris, les decisions, els models, els escullen els ciutadans votant i elegint uns representants i un programa. I segurament les lleis, els criteris, les decisions, els models no agradaran literalment a tothom, però sí a una majoria que cada quatre anys té el dret, si ho vol, de poder rectificar. Considero que és més important el treball diari i la feina concreta que no pas buscar un bon titular. Aquesta és la meua manera d'entendre el servei als ciutadans. Des de l'Ajuntament s'estan tirant endavant projectes que ajuden a consolidar, a formar un model de ciutat; la prioritització del nucli antic per a rehabilitar-lo, o el condicionament d'espais verds perquè els ciutadans en gaudeixin, poden ser dos exemples ben il·lustratius. Ja sabem que no és possible fer-ho tot, ni tot alhora, a causa de la falta de recursos econòmics, però és evident que les idees hi són,

malgrat que la seva materialització s'haurà de fer a poc a poc. Darrerament, es parla de la implantació d'estudis universitaris a Olot. S'ha afirmat, un xic lleugerament, que l'equip de govern de l'Ajuntament d'Olot està en fora de joc, comparat amb els suposats progressos d'altres ciutats properes. Des de l'equip de govern, tenim clar que per a la ciutat és fonamental poder comptar amb estudis universitaris, però això no vol dir que hàgim de fer les coses sense analitzar què volem i com ho volem. El més senzill fora dir sí i prou, però creiem que primer cal tenir elements valoratius per poder resoldre algunes qüestions essencials, com ara el finançament d'uns estudis que no arriben subvencionats i per als quals serà necessari capital privat; la seva viabilitat, tenint en compte coses tan simples com el preu de les matrícules o la competència dels altres centres universitaris pròxims; la nostra capacitat d'oferir uns estudis diferents, sigui per la via de

l'exclusivitat o per la de la qualitat. Igualment és del tot necessari definir cap a quins estudis ens volem decantar, no només a curt termini, en el qual no tenim massa on triar, sinó en el futur més llunyà. I per decidir això ens cal un estudi i una anàlisi prèvia, mai precipitació ni curses per arribar els primers. I és en aquest sentit de suspesar primer on ja s'han fet passes concretes.

És clar que ens cal apostar per estudis que s'adaptin a la nostra ciutat i a la nostra comarca, sigui per les seves característiques naturals o per la seva tradició. Així, podem pensar en estudis mediambientals, del patrimoni natural, de disseny (molt relacionats amb l'Escola de Belles Arts), d'empresarials. Uns estudis que han d'estar estretament relacionats amb el model de ciutat que volem per Olot i que al mateix temps ajudaran a consolidar-lo.

Isabel Brussosa
Alcaldeessa d'Olot

La televisió a Olot

Volia escriure sobre un tema de ciutat que creia d'interès però el conveni que, els qui governen a l'Ajuntament, van firmar sobre la televisió a l'últim Ple me n'ha fet desdir i no puc passar per alt aquesta qüestió. Com va anar la cosa? És molt simple. L'Ajuntament va donar 30 milions de pessetes a l'empresa TV Olot i li permet, a partir d'ara, d'usar els estudis, la xarxa comercial i el personal de Ràdio Olot a canvi d'informar dels actes importants que passin a la ciutat i que donguin una videoteca sobre ells. A la vegada, es va deixar passar el termini de sol·licitud d'un permís de fer una televisió de titularitat municipal, encara que només fos per guardar-se un roc a la faixa. Val a dir que nosaltres i tots els altres grups municipals, estem d'acord que val la pena que Olot tingui una Televisió local de qualitat, que s'ha d'ajudar a tirar endavant aquesta iniciativa i que probablement no té gaire sentit pen-

sar en una emissora enterament pública. Però, d'aquí a fer aquests regals, hi ha un abisme. Ens fan regalar molt més que 30 milions, regalem una dosi d'inestabilitat del futur de Ràdio Olot just quan la ciutat ve d'avaluar un grapat de pessetes per posar-la fora de perill de desaparició. Crec que aquesta decisió entrarà en els annals de la irresponsabilitat dels governants respecte a la seva feina principal, que és ser la garantia de la defensa dels interessos generals.

Irresponsabilitat que posa més de manifest alguns dels problemes d'aquest equip de govern que més perillosos són per a la població.

Són incapaços de sortir del cercle "jo governo-jo prenc decisions-no em fa falta res més", quan el bon govern es mesura per la capacitat d'incorporar en les decisions als ciutadans de tota mena, portant iniciatives, escoltant-los, fent compartir els problemes i les solucions; en definitiva, la recerca de la complicitat dels ciutadans i, amb ells, dels altres grups.

Porten tant de temps governant que

han arribat al mateix punt que el President Pujol: "Catalunya sóc jo, qui m'ataca, ho fa a Catalunya". Aquí vivim una situació semblant, però en versió local. Olot és l'equip que governa i la resta forma part d'un escenari, amb la diferència que, aquí, cada cop ho fan pitjor. A més, si algú explica a l'alcaldeessa que no resol prou bé un tema, es posa a fer la tàctica del "xerra molt-que-així-no-hauré-de-pensar-en-això-que-dius", amanida amb l'ús de frases fetes i enterament inde-mostrables a l'estil de "jo crec en la iniciativa privada" o "la iniciativa ha de ser de la societat civil".

Per què no s'han dedicat a preguntar a altres ajuntaments convergents què feien ells amb la TV? Doncs perquè cada cop estan més tancats fent servir la tàctica de l'erigió i arrossegant Olot amb ells. Tàctica que els farà perdre la majoria i que deixarà a Olot, d'aquí a dos anys, a la cua de la cua. En fi, un mal negoci per a tothom.

Albert Bramon
Portaveu PSC

Una televisió que neix malament

vim uns moments de "batalles televisives". La competència ferotge entre les cadenes per obtenir la màxima audiència, les contraprogramacions, la utilització per part del PP dels recursos de l'estat per afavorir una plataforma de televisió digital d'acord

amb els interessos dels seus amics, i un llarg etcètera de temes que surten cada dia als diaris. A Olot, tanmateix, no hi ha competència per dotar la Ciutat d'una televisió local. Resulta un fet estrany i sorprèn que l'equip de govern (CiU) no hagi proposat cap iniciativa al llarg d'aquests mesos per obtenir una emissora de TV local. Sorprèn que OLOT TV SL es constituís el 24 d'abril de 1996 amb seu social en un local municipal, el de Ràdio Olot, sense l'autorització de l'alcalde i que ningú de l'equip de govern n'estés assabentat. També sorprèn l'acceptació de les condicions del conveni que presenta l'empresa i que l'Ajuntament considera plenament satisfactori per la qüestió de les compensacions: una videoteca a l'arxiu Municipal i l'emissió dels actes municipals. Tot per 30 milions, que sortiran de l'erari públic.

Ens trobem una vegada més en una situació d'incompetència

de l'equip de govern, com deia l'alcalde en el darrer Ple? O potser s'han fet unes tals pressions que ni CiU no ha pogut resistir? Per què tantes presses? Per què no veure l'evolució de la llei sobre TV locals, que encara no ha estat aprovada, i renegociar amb l'empresa? Per què l'equip de govern renuncia a la fórmula emprada amb Ràdio Olot? Una participació accionarial amb dret a ser present en els òrgans de control del seu funcionament i la seva gestió, no pas en els continguts, és clar. Una participació que evitaria la seva possible venda a una altra cadena de fora de la ciutat, com es volia fer amb l'emissora.

Són moltes preguntes que ens fem sobre la manera en què s'ha portat aquest tema. És una llàstima que una TV local, que la majoria vol, neixi tan malament. Amb tants interrogants que fan pensar en actituds sectàries i pressions tèrboles; amb un lligam massa estret amb Ràdio Olot, cosa que la pot fer caure i desaparèixer; amb uns professionals de prestigi, però amb uns altres que no en tenen tant; i amb una polèmica no gaire oportuna per tirar endavant un projecte que necessita consens i unanimitat, i no pas una votació de 11 a 10. Cal esperar que algú posi seny i que es pugui reconduir la situació.

Juli Clavijo

A c o r d s d e l P l e

En la sessió plenària del 17 d'abril es va aprovar demanar un altre representant de l'Ajuntament, en total seran dos, perquè representi el consistori a l'Assemblea Local de la Creu Roja. Seguint la tradició, serà un membre de l'oposició. En el Ple va ser elegit Santiago Vizern. Un acord certament important fou la constitució del Consorci LOCALRET, que serà l'interlocutor municipal davant dels operadors de telecomunicacions pel que fa a la implantació de serveis i tarifes i l'impulsor de les aplicacions telemàtiques (correu electrònic, vídeo a la carta, telecompria, telefonia, fax, teleensenyament, etc.). S'aprovà, amb l'abstenció dels socialistes, la concertació d'un préstec a dotze anys per import de 150 milions de pessetes. Diversos "factors imponderables" que el regidor Bassols no va concretar, varen fer pujar les quotes urbanístiques de connexió amb la xarxa de clavagueram als propietaris de les finques del Pla Parcial Pla de baix, fins a més de 12,6 milions de pessetes. Un acord pres amb els vots de CiU i PP i l'abstenció de la resta de grups.

El regidor Corominola continua amb l'actitud habitual de presentar la seva gestió com un trencament amb l'etapa en què Isabel brussosa i Pilar Solà havien estat responsables d'Hisenda, cosa que

li va recriminar Joan barnadas i que va fer dir a l'Albert Bramon, amb ironia: "Després de la dimissió de l'anterior equip de govern, Convergència i Unió, que estava a l'oposició, ha entrat a governar i ho està fent molt bé". Tot venia per la disminució de les condicions financeres de la pòlissa de crèdit de GUOSA que a partir d'ara tindrà un interès de revisió trimestral i, sobretot, per la liquidació del Pressupost de 1996 amb un superàvit de 33 milions de pessetes, una reducció dels costos de tresoreria i una baixada del dèficit real. Joan Corominola va prometre continuar en la línia de contenció de la despesa fins que es pugui fer en condicions un pressupost expansiu. L'oposició el va felicitar, sense estalviar-se però els comentaris de què ens hem fet ressò anteriorment.

L'equip de govern va fer aprovar pel Ple un conveni amb OLOT TELEVISIÓ SL, amb l'oposició de la resta de grups, fet que comentarem més avall. Igualment fou aprovada, aquest cop amb el vot del PP, l'expropiació forçosa d'una finca afectada pel Pla Especial Tussols-Basil, que ara ja no es diu Olot 2000, sinó Olot 2002. Un canvi de nomenclatura que és prou significatiu. Segons la nostra opinió, té molta més transcendència per al futur de la Ciutat l'aprovació per unanimitat de la Comissió per a estudiar les prioritats de

portar estudis superiors a Olot. Estarà presidida per l'Alcalde, el coordinador serà en Jordi Bartrina, regidor d'Ensenyament, i la resta de components seran en Francesc Canalias, en Ricard font, en Lluís Sacrest, en Jaume Vicens i en Jordi Xuclà. Cal esperar que treballi amb diligència i que presenti les seves propostes amb el consens de les entitats socials d'Olot.

En l'apartat de Junta de portaveus es va presentar una moció conjunta en relació a la implantació d'una Comissió Judicial Penal, vinculada als Jutjats penals de Girona per a la celebració de judicis orals i crear una Comissió de seguiment per tal de fer possible aquest objectiu.

Una moció socialista sobre la revisió de les condicions de seguretat i d'insonorització de bars i locals nocturns ffou rebutjada per l'equip de govern, igual que dues més presentades per ERC sobre la modificació dels Estatuts de l'IMPC, a fi que per a tota nova contractació de personal hagin de comptar amb l'autorització de l'Ajuntament, i la demanda de tancament de la discoteca instal·lada al Pavelló Firal. Més bona sort tingué la que servir per felicitar Antena 3 per les seves emissions en català i on demanava fer possible la seva recepció a la Comarca.

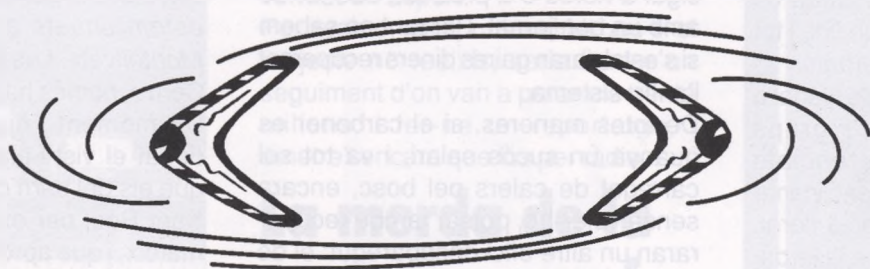

Benvolgut Joan,

La mirada d'Ulisses, aquest fals heroi contemporani al final d'un inútil retorn a Ítaca, només serveix per constatar la misèria moral d'aquest vell continent. Corren temps de boira. I entre la boira ocorren els fets capitals, sense testimonis ni florilegis, cruament i horrible. Qui ens ennuvola la mirada? Qui ens fa perdre el sentit de cada cosa? Tot s'esdevé precipitadament, els fets i els dies, només ens queden els minuts justos per certificar-ne la defunció, l'irreparable desenllaç, l'estricta consumació. Ja està fet. Com un vaixell condemnat a reventar la ventrada contra les roques, precipitat indefectiblement cap a la tragèdia. Quin marge ens queda per virar a babor o a estribor amb el timó travat?

“Ja no queden mirades innocents; la ingenuïtat és una altra cosa - una immoralitat, probablement!- que no ens eximeix de ser culpables de totes les atrocitats que lluny o a prop de nosaltres es cometem.”

Ja no queden mirades innocents; la ingenuïtat és una altra cosa - una immoralitat, probablement!- que no ens eximeix de ser culpables de totes les atrocitats que lluny o a prop de nosaltres es cometem. Prendre partit. Vet aquí la màxima a què, a la curta o la llarga, ens veurem abocats, perquè al capdavant encara hi ha fronteres. Hem perdut la innocència i tantes altres coses! Hi ha qui, fent gala d'un desafortat optimisme, desestima el perill dels integristes, però nosaltres sabem que hi és. Integriste moral, religiós nacionalista, tecnològic, tant se val. La desorientació i també la ignorància clamen redemptors, cabdills, profetes. I mentretant, els nostres servidors, esclaus perpetus del calendari electoral, perden el tren a totes les estacions; incapaços de pensar amb una mica d'assossec, malden per sobreviure esgarriant tot allò que toquen. Aquests han perdut la mirada, són cecs i sords, només tenen nas per a la murrieria. Ja estem ben arreglats, no et sembla?

Xavier Rusalleda

Xevi, amic,

per poder mirar i viatjar, Ulisses va trobant amics, ajudes, supervivents que, encara que entenguin la búsqueda, li donen un cop de mà o comparteixen el que tenen amb ell. Són les víctimes (potser abans foren botxins o potser ho seran més endavant) que reben el privilegi d'ajudar a buscar i que donen allò que tenen: la destrucció de la seva casa i de la seva ciutat i la mort dels seus familiars i amics.

Els que neguen la mort, maten i no assumeixen la mort vivint i admirant allò que representa viure i que sense la vida, representada pels altres i allò altre (fins els qui més odiam), ja no és vida.

“Per més que m'esforci, no puc entendre les raons (quina ironia, buscar en la Raó els motius de la irracionalitat!) que converteixen les persones en destructors i anihiladors.”

Per més que m'esforci, no puc entendre les raons (quina ironia, buscar en la Raó els motius de la irracionalitat!) que converteixen les persones en destructors i anihiladors. Què hi ha després de destruir i de matar?

Quin paradís s'esperen (o ens esperem) que podran construir i on viuran?

Convé tenir sempre fresca la destrucció, la intolerància, precisament per no repetir-la nosaltres mateixos, per poder detectar els símptomes més petits i, llavors sí, manifestar la intolerància a la intolerància i al fonamentalisme. I aquí hi ha intolerància, i el coratge l'hem de manifestar en tot allò que potser podria portar-nos a ignorar que tots som necessaris i que ningú no té més drets que els altres.

Posar l'altra galta...? No gràcies.

Joan Capdevila

Com més petita és la nou... més fressa remou

“ Vet aquí que ja hi tornem a ser una vegada més amb aquells fets que, tot i no ser mereixedors de grans portades i espectaculars titulars de premsa, tenen prou marro com per poder-los dedicar quatre ratlles. En aquesta ocasió el menú es compon de les jardineres de vida curta, barris que canvien, promocions empresarials a Olot, d'un Parc Natural que a més de reintroduir fauna i flora recupera oficis antics, i del bonic que és viure a muntanya, d'entre d'altres fets d'interés. ”

Olot é natural

Com si a Olot no hi haguessin prou zones verdes, poc abans de Setmana Santa, l'empresa concessionària del servei de jardineria de la ciutat, va decidir instal·lar jardineres a la barana del pont de Ferro, segurament perquè els xaves que visitaven la ciutat es congratulessin de veure que fins i tot tenim els ponts plens de geranis.

La iniciativa però, va durar de Nadal a Sant Esteve, perquè dos grups generacionals prou diferenciats col·laboraren estretament per eliminar qualsevol rastre de decoració floral. L'operació devia començar a la tarda, quan grups organitzats d'àvies passejadores, aprofitaren per endur-se'n els esqueixos cap a casa. A la nit, la missió fou completada pels més joves que, veient les jardineres pelades, decidiren llençar-les al riu, evitant així la mala imatge que haguérem donat als forans, que haurien vist testos sense flors.

Carregats de carbons

El Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa està intentant recuperar les piles carboneres, per eliminar les restes dels treballs forestals, reduint d'aquesta manera el pes de les deixalles, ja que el carbó pesa menys que la fusta, i facilitant-ne el transport, ja que llavors es podran tragar manualment o amb animals i no caldrà obrir noves pistes. Recuperaran doncs

l'ofici del carboner i també la del traginer.

De moment ja han fitxat un excarboner de Sant Feliu de Pallerols perquè els faci la pila i la vigili durant deu dies i deu nits.

Ignorant els honoraris del carboner, és de suposar que treballant tan de seguit, sigui a hores o a preu fet, deu fer-se amb un bon jornal. Per tant no sabem si s'estalviaran gaires diners recuperant l'antic sistema.

De totes maneres, si el carboner es guanya un sucós salari, i va tot sol carregat de calers pel bosc, encara sense voler-ho, potser també recuperaran un altre ofici desaparegut: el de tabucaire.

Barri camuflat

Sembla ser que amb tots els canvis que ha de patir, el barri de Sant Pere Màrtir aviat no serà ni Sant, ni Pere, però màrtir segur que sí.

Per una banda, el concurs d'idees que es va convocar per modificar el color blanc de les façanes del barri, l'ha guanyat una proposta que consisteix en un joc cromàtic de claroscurs, que permetrà mantenir la imatge d'unitat que fins ara tenia el barri, és a dir, d'un blanc immaculat.

Més concretament, els veïns podran escollir entre sis parells de colors per pintar la casa, tenint en compte de pintar les façanes clares i els voladissos foscos. Tot plegat hi haurà un xic més de varietat, encara que la gent haurà de continuar pintant la casa del color que li manin.

Per si fora poc, l'Associació de Veïns de Sant Pere Màrtir, conscient que durant els darrers anys el barri ha crescut, i en un intent de donar una imatge més laica, han decidit canviar-ne el nom del Sant pel del volcà. Així, a partir d'ara n'haurérem de dir barri de Montolivet perquè «no tothom se sent vinculat a la parròquia» i «perquè tots estem situats a la falda del volcà Montolivet». I es queden tan amples. Com si només haguessin crescut ells! De moment l'Ajuntament ja els ha donat el vist-i-plau. Ara només falta que els del barri de les Fonts o els de Sant Roc, per exemple, els doni pel mateix, i que aprofitant que fan canvis i estem en l'any Pla, se'ls acudeixi de posar una boina i una cigarreta de caldo al cap de Sant Pere Màrtir. Perdó! Montolivet.

Viure a Muntanya

Els veïns de la Vall del Bac s'han hagut de tornar a arranjar la pista forestal, i pagar les obres de la seva butxaca. La despesa, que gira entorn de les 400.000 pessetes, l'han assumida majoritàriament els propietaris d'establiments de restauració i turisme rural.

Aquestes reparacions han coincidit amb la desestimació, per part de la Generalitat de Catalunya, d'assumir el cost de les obres.

Tot i tenir en compte el fet que per la Generalitat mig milió de pessetes no és res i que el govern autonòmic es gasta molts més diners en autèntiques

bajanades, la seva postura és fins i tot comprensible: per què pagar-ho ells si els afectats ja se les van arreglant solets ?

El preu de reciclar

El grup municipal d'ERC a Sant Joan les Fonts ha demanat a l'equip de govern que utilitzi paper reciclat en tot document o imprès municipal.

És una manca de coherència que des de l'Administració se'ns insisteixi tant en el tema del reciclatge, i que llavors ells mateixos no facin el que prediquen, em diran. El fet és que l'Ajuntament santjoanenc manté una col.laboració amb la paperera Torras que li permet obtenir el paper a un preu de cost molt baix. Desconeixem què rep en contrapartida la Torras, però el que sí sabem és que el motiu econòmic pesa més que l'ecològic. Com a resposta al grup d'ERC, l'equip de govern s'ha compromès a «*tenir-ho en compte*». No fos cas que un dia d'aquests encara els vingués a visitar el Capità Enciam.

Televisions privades

Voleu muntar el vostre negoci propi? Us fa falta un soci capitalista que us ho deixi fer tot al vostre aire? Disposeu de mig milió de pessetes de capital? Si heu contestat afirmativament a aquestes tres preguntes ja podeu enfilar cap a l'Ajuntament d'Olot, que allà faran el vostre projecte realitat. Si més no això és el que han fet els promotors de la futura televisió olotina. Amb una inversió de tan sols mig milió de pessetes i un projecte de televisió local privada, l'Ajuntament els ha donat

trenta milions de pessetes -més d'un 98% del capital de l'empresa- a canvi de poder disposar durant dotze anys del material gràfic «de qualitat i interès» que aquesta televisió emeti.

Per la seva banda, els promotors de la televisió privada olotina, no saben encara si Telecomunicacions els donarà llicència per emetre. És a dir, que les garanties que el projecte tiri endavant es basa únicament en la confiança que a l'Ajuntament li mereixin els seus promotors.

A més, l'Ajuntament els cedeix una part de l'edifici de Can Trinxeria perquè TV Olot S.L. (i tant L.) hi pugui tenir els seus estudis.

Pel que fa a les gravacions de «qualitat i interès», en el cas que n'emeti, potser serà la única televisió que ho farà, vist l'actual panorama televisiu. Perquè, si del que es tracta és de filmar els plens municipals, és més pràctic llegir-ne les actes; si són les visites oficials, ja se les poden estalviar; si són els partits de la U.E. Olot, prefereixo veure la Gemio; i si és la gent sortint de missa de dotze, és millor veure-la tot fent el vermut a l'Esport.

Per acabar, cal apuntar el fet que si el projecte no reeixís, seria bo fer un seguiment d'on van a parar els trenta milions, i fer-ne un reportatge, i emetre'l encara que fos per ràdio.

La merda de la muntanya no fa pudor

L'Ajuntament de la Vall d'en Bas ha prohibit provisionalment adobar els camps amb fangs provinents de les depuradores de la Garrotxa. Aquesta decisió ha vingut motivada, segons el Consistori, mentre es redacta una normativa per protegir la Vall.

Per a l'Ajuntament, aquests fangs provoquen problemes de refermentació (fan pudor més dies dels que toca).

Per als pagesos, però, ja els anaven bé, entre d'altres coses perquè aquests fangs no els costaven ni cinc.

De moment però, només han prohibit l'abocament de fangs, mentre que els adobs químics, purins, etc. ni els han esmentat.

Curiosament, els primers són gratuïts, i els altres no.

Jordi Serrat i Viñolas

Un allotjament al bell mig del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Entre les poblacions d'Olot i Santa Pau. L'alberg Sacot és una casa de colònies-alberg acollidor, on pots passar uns dies en companyia de la família o els amics.

Avda. d'Olot, s/n.
17811 SANTA PAU
(La Garrotxa)

68 03 79
26 62 54
68 00 85

La resposta és a Sant Miquel

En el darrer a440m apareix sense signatura una mena de notícia opinada sobre la nova gasolinera del Vial Sant Jordi que no s'ajusta gens a la realitat. Atès que l'Esquerra va

recolzar aquesta concessió tinc interès en deixar ben clar que:

1r. La nova gasolinera no està situada en cap zona d'habitatges ni té cap incidència sobre el riu ni el seu ecosistema, ni col.lapsa el Vial Sant Jordi. La nova gasolinera està ubicada en uns terrenys classificats com a viaris que fins ara servien d'aparcament a camions de gran tonatge i els solars adjacents són viaris, de protecció fluvial, d'equipaments i industrials. No està, per tant, en cap zona residencial en creixement. Cal també tenir present que la construcció d'una gasolinera no altera en absolut l'espectativa de cap hipotètic veí ja que en els terrenys industrials de l'altra costat de vial s'hi permet aquest ús.

2n. L'Esquerra va recolzar aquesta concessió no exclusivament per raons crematístiques, sinó per les contrapartides ciutadanes que s'han obtingut. Especialment pel trasllat a una zona industrial dels perillosos dipòsits de combustible que la nova concessionària té instal.lats al mig del populós barri de Sant Miquel i que, tot i estar -aquest sí!- en sòl residencial i voltat de sòl residencial, no es poden foragitar perquè comptaven amb un permís en regla i a perpetuïtat.

3r. Les dues empreses distribuïdores de combustibles d'Olot han tingut les mateixes oportunitats de concurrència ja que durant l'aprovació de les bases que regiren el Concurs per a la Concessió d'aquesta gasolinera i a proposta del nostre grup, va quedar ben clar que l'Ajuntament consideraria el tancament de l'Estació de Servei del Parc Vell com una millora equivalent al desmantellament dels dipòsits del Barri de Sant Miquel.

En definitiva, la concessió per 50 anys d'una gasolinera en uns terrenys perifèrics de la ciutat que servien d'aparcament ha permès un ingrès extraordinari indispensable per sanejar l'economia municipal i alhora ha portat tres millores importants per la ciutat: el trasllat definitiu a una zona industrial d'uns perillosos dipòsits de combustible i d'un servei de distribució de gasoil que legalment funcionaven al mig del barri de Sant Miquel, uns vàters públics al Parc de La Rodona i uns jocs infantils als jardins de Les Tries.

La resposta, ja ho veieu, no estava en el vent... era a Sant Miquel.

Joan Barnadas i Puigferrer
Portaveu Municipal d'ERC

Falta alternància

em de suposar que si feia 57 anys que governaven a l'Ajuntament i a la Generalitat, opcions polítiques d'esquerres, en aquests moments la situació seria igual de lamentable que

la que tenim ara, després de 57 anys de governs de dretes. Primer, per la llei de la força, segon, pel resultat d'unes votacions; gràcies a això portem tants anys sota la imposició d'una mateixa manera de pensar.

L'alternància és la base de la bona salut democràtica. La continuïtat enquistada en l'entramat social una quantitat tal d'interessos creats (amiguismes, conformismes, proteccionismes, favoritismes i tots els ismes negatius que vulgueu) que, a la llarga, acaba creant situacions nefastes. No sé si els ha passat per alt que en el recent i periòdic recompte d'aturats, l'única comarca de Catalunya -l'única!- que ha baixat en el nombre d'aturats ha estat la Garrotxa. Malgrat no ser una novetat, no hem detectat cap reacció. Tot va bé. Aquesta és la consigna. Darrerament, hem suportat uns alcaldes pels quals l'única preocupació era escalar políticament, per tant no podien pas reconèixer que la ciutat que governaven perdia pes específic en tots els camps. En el cultural s'ha arribat en un punt indefinible. En l'industrial, no cal ni buscar adjectius. Aquesta notícia sobre l'atur ho acaba de concretar, per si teníem dubtes. La societat que ha vist com el partit que manega el municipi s'ha apoderat durant aquests darrers anys de tots els ressorts dinàmics que sempre havien estat el seu llit normal per reaccionar davant de situacions com aquesta., es mostra incapaç -i potser impotent- per donar-hi una resposta positiva. Manca d'idees i manca d'expectatives. El consistori, el Consell, tots els estaments paramunicipals, ofereixen als ulls del poble, l'aparença de llocs privilegiats on, amb poca feina, s'aconsegueixen bons sous. Hi ha consellers amb mensualitats escandaloses, amb una pretesa dedicació total (que vol dir un parell d'hores de passar-se per la casa gran). Sembla com si tota la gent del partit que és incapaç d'obrir-se camí en el complicat món comercial o industrial, trobessin aixopluc en l'administració. Allò que per a la majoria és una sequera total a l'hora de demanar ajuts, per altres és un terreny agraït i ubèrrim d'on poden treure fàcilment fins a 30 milions si són a major glòria dels de la conveniència. Ara corre el rumor que es busca algú per gestionar les Fires; quan sapiguem el nom i el sou, ho entendrem tot.

Moli

Aeg: L'Associació d'Estudiants de la Garrotxa

«Som una entitat apolítica, però alguns han fet més per a nosaltres que no pas altres»

Les reivindicacions dels estudiants de la comarca de la Garrotxa tenen un origen molt llunyà.

Tots recordem haver participat en alguna que altra manifestació queixant-nos de no sé què; o haver organitzat autobusos clandestins en direcció a Barcelona per rebatre la política de preus de la TEISA. Sempre han estat queixes sorolloses, però realment poc escoltades. Ara, els estudiants universitaris s'han organitzat en l'anomenada

Associació d'Estudiants de la Garrotxa (AEG). El dia 8 de març es van celebrar les primeres eleccions en aquesta entitat juvenil i hem volgut mantenir una conversa amb els seus primers responsables: Germà Rodríguez, Jordi Guerrero, Miquel A. Fumanal i Josep Navarro.

L'AEG s'ha creat amb tres motivacions concretes: defensar els interessos dels estudiants, oferir serveis al col·lectiu i dinamitzar la vida cultural de la comarca. Tot i que admet l'entrada de tot tipus d'estudiants, les activitats organitzades des de l'associació van encaminades als joves que estudien fora de la comarca. De moment, hi ha 70 afiliats, que paguen 500 pessetes l'any.

En concret, segons ens expliquen, l'AEG pretén que «l'administració o organismes com la TEISA disposin d'un interlocutor vàlid per prendre decisions sobre els estudiants». Diuen que fins ara no s'ha escoltat prou als estudiants i que s'han pres moltes decisions on ells tenien molt a dir. Entre els serveis que ofereix l'AEG hi ha una borsa de transport, una borsa de pisos a diferents ciutats de Catalunya, un mercat de llibres especialitzats on els estudiants puguin trobar publicacions útils, assessorament sobre estudis universitaris, etc. «A més de tot això, volem organitzar taules rodones, debats, etc., sobre temes que afectin la joventut; volem establir uns premis per a joves, dedicats a la recerca, a la literatura; ajudar als joves artistes a exposar les obres; en definitiva, volem dinamitzar la vida cultural de la ciutat», expliquen.

Durant molts anys les reivindicacions dels estudiants universitaris de la Garrotxa s'han centrat en un únic tema: els elevats preus que l'empresa TEISA aplica als joves que han d'estudiar a fora. Sobre aquest tema l'AEG assegura que «mantenim converses amb la TEISA i amb el Consell Comarcal per intentar arribar a un acord i per normalitzar la

situació. En la darrera reunió, TEISA ens va dir que està estudiant el sistema de tarifes i que al mes de juny ens donaran una resposta. Nosaltres només demanem una cosa: que es busquin fórmules per abaratir el preu dels viatges. I a més, ens oferim a participar en aquest procés de recerca, perquè volem saber quines xifres es mouen».

Les exigències que tenen amb l'empresa de transport es traslladen al Consell Comarcal, a qui demanen «una actitud més crítica

amb la TEISA. Però no pot ser que es permeti des de l'Administració que el preu de l'autobús a Bellaterra costi 995 pessetes i el que marxa uns minuts abans a Barcelona en costi 1.800". De moment els estudiants s'han de conformar amb un descompte en el preu del bitllet d'un 20 %, però molt matisat, perquè només es dona als estudiants que cursin uns estudis a Barcelona que no s'ofereixin a Girona i que escullin el trajecte Olot-Barcelona per Banyoles. Amb aquesta mesura, segons l'AEG «volem potenciar la Universitat de Girona i no discriminar els estudiants de la zona de Banyoles respecte dels de Santa Coloma. Ara bé, ens donen un talonari de 100 viatges amb descompte i quan s'han acabat ja no ens podem beneficiar del 20 %».

L'AEG recalca que de moment qui més els ha ajudat en el tema del transport ha estat el PSC, tot i que deixen ben clar que «som una entitat apolítica, ho diuen ben clar els estatuts, i qui vulgui veure l'AEG lligada amb algun partit s'equivoca. Ara bé, l'AEG està formada per persones i aquestes són lliures de participar en qualsevol partit». És cert que els estudiants són unes postres molt llamineres pels partits polítics, i l'AEG és conscient d'aquest interès. «Som votants potencials, però tenim molt clar el que volem i sabem que ni l'Ajuntament ni el Consell Comarcal ens marginaran per tenir el PSC darrera de moltes de les nostres reivindicacions», asseguren. Properament l'AEG endegarà una campanya per aconseguir l'afiliació de més estudiants i d'aquesta manera presentar-se davant les administracions amb més força.

Estanis Vayreda Puigvert

D'una conversa amb els responsables de l'Associació d'estudiants de la Garrotxa (AEG).

Propiciar la Universitat

A

partir de la relació que fa anys es du a terme entre la UDG i l'Ajuntament d'Olot (assignatures de lliure elecció, càtedra de geografia, etc.), la nova Alcaldessa va propiciar una posada al dia de les negociacions forçant la possibilitat d'una relació més estreta. En aquest sentit hi ha hagut diverses reunions amb el Rectorat amb la finalitat d'estudiar un possible acord amb el qual la UDG i la Ciutat d'Olot gaudissin d'un major benefici mutu. Les propostes per les dues parts en aquests moments són variades, però en tots els casos l'Ajuntament comptaria amb l'assessorament de la UDG i hauria de finançar el local, el professorat etc., cosa que provocaria que els estudiants haguessin de pagar una matrícula més elevada. Atenent que l'Ajuntament d'Olot té un especial interès en la implantació i l'impuls dels estudis superiors a la Ciutat i per tal d'encaminar les actuacions cap aquest objectiu, recabar assessorament, i completar l'estudi

encarregat per la Comissió de Govern ,en el darrer Ple de l'Ajuntament d'Olot i a proposta de la Junta de Portaveus es va aprovar la creació d'una Comissió d'Assessorament.(Formada per la Sra. Isabel Brussosa, el Sr. Jordi Bartrina, el Sr. Francesc Canalias, el Sr. Ricard Font, el Sr. Lluís Sacrest, el Sr. Jaume Vicens, i el Sr. Jordi Xuclà)

Personalment penso que qualsevol solució als estudis universitaris de la comarca ha de passar per :

- Consolidar l'oferta actual d'Ensenyaments Superiors i complementar-la, defensant i lluitant per les famílies professionals. No podem oblidar que a Olot tenim una bona oferta d'ensenyaments Professionals .

- L'oferta d'estudis universitaris que es dugui a terme ha de complementar l'oferta existent a les Comarques Gironines. Ha de ser una oferta diferenciada que no perjudiqui l'oferta existent a la Garrotxa, que pugui tenir vida pròpia, i que als estudiants de fora també els interessi .

- Ha de ser una oferta relacionada amb el nostre entorn social, empresarial, natural econòmic, o cultural... Per la qual cosa crec que el mètode que s'hauria de seguir és el de demanar col·laboració de cadascun dels sectors més implicats de la Ciutat per tal de trobar una oferta coherent relacionada amb l'entorn i prou atractiva per tindre èxit.

Jordi Bartrina

Universitat a la Garrotxa? Quina Universitat?

P

er què apostar per una secció universitària de tercera, podent tenir uns Cicles Formatius de Grau Superior de primera?

El fet que la Garrotxa hagi d'apostar per la consolidació a la comarca d'una estructura educativa que amplii l'oferta actual i

l'especialitzi per tal oferir una proposta prou seriosa i atractiva, és quelcom que ningú no posa en dubte. El que no és gens clar és que aquesta aposta s'hagi de fer tenint la Universitat en el punt de mira, com si aquesta fos l'única clau que obre i tanca totes les portes.

Haver de decidir implica haver d'optar, però també, alhora, tenir molt clar què és el que es vol, i on es vol anar.

Certs cants de sirena no porten enlloc, i abans és preferible saber esperar i pensar bé què cal, que no pas anar a la que salta i acabar tenint una aula d'extensió universitària com en definitiva actualment planteja la Universitat de Girona en relació al tema de portar Empresarials a Olot.

No ens enganyem, el que tenim sobre la taula és la urgència de poder descongestionar certes especialitats que actualment s'imparteixen a Girona. Més enllà d'aquesta qüestió a un se li fa difícil veure-hi gaire res més.

Possiblement, pecaríem igualment d'il·lusos creient que la posada en funcionament d'una extensió d'empresarials a Olot serviria com a reactivador de la vida local, com més

d'un argumenta. Les il·lusions poden ser unes, la realitat una altra.

La realitat de Vic o de la mateixa Girona, com tot sovint també s'argumenta com a exemples a seguir i a imitar, són ja en els seus inicis radicalment diferents al que ara aquí es planteja. I són precisament aquestes diferències inicials les que les fan inimitables. Vic partia, en el seu moment, d'una estructura privada relativament consolidada, i Girona era fins fa poc un Col·legi Universitari. El salt que han realitzat una i altra població se sustenta en uns fonaments que a casa nostra no hi són. I els que hi ha -prou valuosos, per cert- apunten possiblement cap a d'altres direccions.

L'estructura actual del sistema educatiu no té en la Universitat el seu paradigma central, com podria semblar en l'estructura anterior. La diversificació d'opcions permet no sols una millor especialització en determinats camps, sinó la possibilitat d'ofertar en nuclis de població com el nostre estudis superiors que permetin la titulació de Tècnic Superior. Aquests estudis estan previstos un cop s'han finalitzat els batxillerats i tenen una durada màxima de dos anys (correspondrien per entendre'ns al dos primers anys d'una llicenciatura o d'una diplomatura).

Una de les característiques que els fa interessants és el seu grau d'especialització i alhora la relació que han

de tenir en l'estructura productiva del sector on s'imparteixen; com també la relació que mantenen amb l'oferta regulada anterior, o sigui els batxillerats i els possibles Cicles Formatius de Grau Mitjà que també s'imparteixen en la mateixa zona. Tot plegat configura la regulació d'un període de quatre anys (en la franja d'edat 17-21 anys), que de fer-se bé, acredita la qualitat dels centres que ho imparteixen i els fa atractius a nivell de matriculació.

D'aquests Cicles Formatius de Grau Superior n'hi haurà a totes les comarques, però no en totes hi haurà els mateixos. Passarà un xic com fins ara amb els Instituts de Formació Professional (oi que aquí a Olot en teníem un de molt acreditat i que recollia nois i noies d'arreu? Doncs si la sopa d'all ja la tenim a casa perquè l'hem d'anar a buscar a fora). Així el que succeirà serà que els alumnes que vulguin estudiar determinats cicles formatius s'hauran de desplaçar d'una comarca a l'altra, i es desplaçaran, també, en funció que els plans d'estudi que s'imparteixen reuneixin la suficient qualitat.

Es descabellat pensar que una opció molt lògica és tirar endavant el Batxillerat Artístic i l'oferta de cicles formatius especialitzats?

Es descabellat pensar que una opció molt lògica és afavorir els cicles formatius de grau mitjà i superior vinculats al món tèxtil, com ampliació i continuació de la FP de primer i segon grau de Moda i Confecció?

És descabellat pensar en uns cicles formatius vinculats a l'especialitat sanitària, com a consolidació i ampliació de la FP de sanitari que ja es ve impartint, i que recull alumnes d'altres comarques?

És descabellat pensar que no cal desmuntar els estudis regulats i d'especialització professional que s'imparteixen vinculats a les àrees d'electrònica i delineació, quan aquestes són punteres a nivell de tot el territori?

No és un bolet una extensió d'empresarials i deixar que la resta visqui com pugui?

Ara ja tenim una recent creada comissió per decidir sobre la conveniència d'un futur universitari. No hagués estat millor que els agents educatius s'haguessin posat a planificar amb el recolzament de l'administració comarcal?

Universitat sí, Universitat no. I per què no, l'especialització dels nostres actuals instituts? O el que volem és un nou institut un xic més gran?

Si s'acaba consolidant una opció universitària a la comarca, ha de partir d'un substrat educatiu anterior, i d'un seguit d'iniciatives escolars que tot just avui s'apunten. La comissió creada té diverses opcions, però totes elles poden quedar condicionades si en l'horitzó només s'hi dibuixen els cants de sirena universitaris. Si és així, tindrem Empresarials, si no és així potser gaudirem d'un ric ventall de possibilitats formatives especialitzades. També amb aquesta segona opció tindrem nois i noies pels nostres carrers amb els llibres a sota els braços, cosa que sembla que sigui la fita a assolir per alguns. El que ja no és possible saber són els diners que deixaran a la caixa registradora; però, pel que sé, aquesta no va ser l'obsessió del viguetans ara ja fa uns quants anys.

Joan Serra Capallera

Ramon Llongarriu

T

inc la sensació que poques vegades com aquest any la Comissió dels Premis Ciutat d'Olot haurà trobat un consens tan ampli a l'hora d'elegir la persona a la qual dedica el seu homenatge. Els qui

hem tingut la sort de tractar amb freqüència Ramon Llongarriu, coneixem la seva afabilitat, la seva discreció i la seva generositat, però seria injust que les seves qualitats humanes ens fessin oblidar la seva vàlua com a investigador i escriptor.

Ramon Llongarriu és, abans que res, l'autor d'una de les seccions més llegides de la premsa local dels últims anys. Ens hauríem de remuntar a aquell «Olot en el transcurs del temps», de Josep M. Dou, per a trobar una sèrie d'articles tan acceptats com els de «La rosa dels vents», que Ramon Llongarriu va publicar regularment a les pàgines de L'Olotí entre els anys 1984 i 1988 i que més tard van ser recollits en el llibre *La meva Garrotxa*, que ràpidament s'ha convertit en un clàssic de la historiografia local.

L'atracció que sentim per aquests articles de Ramon Llongarriu es deu a múltiples raons. En primer lloc, bona part dels textos de l'autor ens parlen d'una geografia propera i d'un temps que coneixem per l'experiència viscuda o pel record personal o contat, la qual cosa permet una identificació o complicitat amb allò que se'ns descriu. Ramon Llongarriu, però, a través de la informació dels arxius —especialment els notarials i parroquials—, amb els quals va entrar en contacte quan va començar a estudiar la història familiar, afegeix a aquest coneixement unes aportacions inèdites. És aleshores quan la barreja de vivència, memòria i suport documental atorga als seus articles un interès notable des de camps tan diversos com la història, la lingüística, l'antropologia i l'economia.

Aquesta combinació d'elements és possible gràcies a la curiositat de l'autor. En l'entrevista que es publica en aquestes mateixes pàgines, Ramon Llongarriu comenta quin és el seu mètode de treball, que l'embrancha d'un tema a un altre, i en posa alguns exemples. N'hi podríem afegir encara algun més: l'estudi de la situació econòmica del pare de Lliberada Ferrarons, per exemple, l'ha menat a interessar-se pel funcionament del cadastre, sobre el qual té en curs de publicació un treball als *Annals del Patronat d'Estudis Històrics*. La curiositat, la necessitat d'entendre aspectes del passat aparentment boirosos, l'ha mogut a la investigació, però també a la reflexió. Més d'una vegada, després d'algunes sessions poc fructíferes a l'Arxiu, he escoltat en Ramon Llongarriu dient-me: «haurem de deixar-ho reposar un temps». I després, vegent-lo passejar

concentrat i decidit, me l'imagino rumiant l'entrellat d'un entroncament familiar no resolt, l'origen contradictori d'una advocació religiosa o el significat d'una paraula que no apareix a l'Alcover.

Curiositat, reflexió i també observació. En els articles de Ramon Llongarriu difícilment hi ha arbres o ocells: les plantes i els animals reben sempre el seu nom específic, après en la infància rural o en les seves excursions. Ramon Llongarriu ha arribat a interioritzar de tal manera el paisatge —la seva Garrotxa— que, fins i tot ara que la salut l'ha privat de les antigues caminades muntanyenques, és capaç de descriure amb pèls i senyals, com si els estigués observant ara mateix, un camí, una església o una masia que potser fa anys que no ha vist. Una capacitat que

sempre he admirat també en altres excursionistes escriptors com Joaquim Agustí i Narcís Puigdevall.

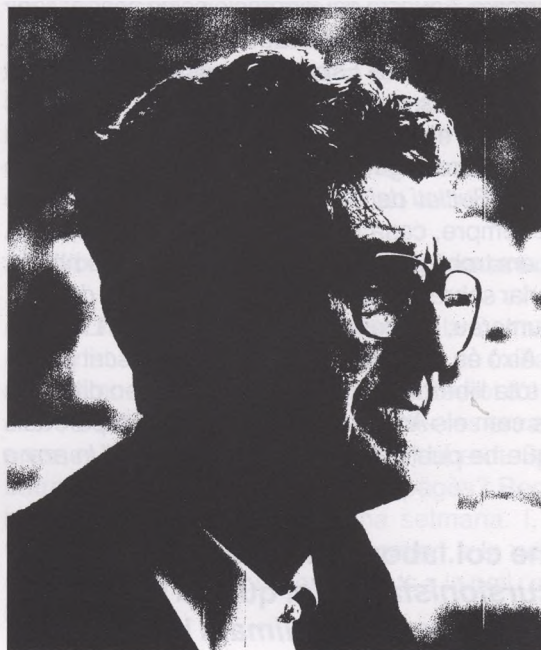
Un dels altres al·licients dels textos de Ramon Llongarriu és la seva prosa singular, popular i culta alhora, elegant, sòbria, continguda. En la seva escriptura, el llenguatge de pagès —del qual sovint manlleva diàlegs i expressions— no té un aire anacrònicament rústic, sinó que es dignifica. En els seus articles breus —al meu entendre, els millors— Ramon Llongarriu es manifesta com un mestre de l'el·lipsi, del sobreentès, de l'aforisme —possiblement herència del seu coneixement de la paremiologia popular— que mai pontifica sinó que sembla escrit amb lletra petita per no molestar.

Al capdavant, caldria preguntar-se si aquestes característiques formals no responen també a una determinada manera de veure el món, o almenys el món que Ramon Llongarriu retrata. Tota la seva obra manifesta una solidaritat i una compassió cap a uns personatges —anònims o coneguts— que suporten amb dignitat les dificultats de l'època que els ha tocat viure i que han de fer números per sobreviure: la vídua ferrenya de Llongarriu que ha de mantenir l'heretat, els pares de Sant Esteve de Bas que creen una societat per deslliurar els seus fills del servei militar o el propietari del Bagatell que intenta eludir la gravetat del cadastre. Hi ha moltes lliures, sous i diners en els articles de Ramon Llongarriu, un dels pocs estudiosos locals —amb els desaparegut Ricard Jordà— per als quals l'economia és un aspecte fonamental de la història. I tanmateix, però, els seus estudis mai no són economicistes, perquè l'escriptura, l'amabilitat —muntanya amable es titula significativament la seva secció habitual del butlletí del Centre Excursionista— i la benevolència de l'autor acaben fent emergir sempre la humanitat de les criatures que poblen la seva bibliografia.

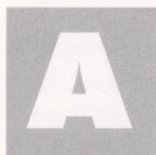
Antoni Mayans

Ramon Llongarriu: A la recerca dels temps perduts

“ Ramon Llongarriu i Montsalvatge va néixer a Olot l'any 1923, o sigui, ja un xic allunyat de la casa pairal dels seus pares, de Llongarriu, de la seva Vall del Bac estimada.

En la presentació del seu llibre, *La meva Garrotxa* afirma :
« M'he format a la Garrotxa i, concretament, en un racó de món idíl·lic, la Vall del Bac, d'on servo bells records d'infància i adolescència meravellosos. Les anades amb el pare eren escola de Natura en viu. A passeig amb la mare, hi vaig aprendre les virtuts de les plantes i el nom de les flors. Amb ells i els masovers vaig escoltar les enraonies de segadors i moliners o dels passavolants que reposaven en parar a casa, asseguts en el pedrís de l'era mentre fumaven una cigarreta escanyolida. Lliçó de senzilla tendresa impossible d'oblidar. Si desgraciadament l'oblidéssim, deixaríem de ser allò que som.»
I per això Ramon Llongarriu lluita contra l'oblit, per això interroga el present en el passat i va a la recerca dels temps perduts, perquè no vol deixar de ser qui és. ”

partir de quan va començar a escriure?

Mira , de fet, tu (la Mita) n'ets una mica culpable ja que em vares convèncer per entrar a *L'Olotí*, a finals de l'any 1983. Aquí va ser quan vaig començar a escriure de «veritat», ja d'una manera més literària. D'aquesta època són els escrits de "La Rosa dels Vents", dels quals l'editorial Llibres de Batet va fer una selecció per publicar-los al llibre *La meva Garrotxa*. Aquesta col.laboració es va acabar l'any 1988 quan *L'Olotí* va desaparèixer. Abans, de molt jove, havia col.laborat a l'*Arriba España* on escrivia, juntament amb una colla d'amics, coses sobre les nostres inquietuds juvenils. Però això no va durar gaire. Els anys cinquanta també vaig escriure alguna cosa a *Misión*. Sempre he col.laborat en el *Butlletí del Centre Excursionista d'Olot* que ha estat, de sempre, casa meva, a l'*Alimara* i a *Basalt*. A l'*Alimara* no em trobo pas còmode del tot perquè jo no sóc home per parlar sobre moralitat i aquestes coses... i doncs?, ara em preguntareu, com és que he escrit sobre la Lliberata Ferrarons?. Això és diferent, ja que és un llibre escrit per un catòlic amb tota llibertat. També he col.laborat en diverses publicacions com els *Annals del Patronat* etc., a part dels dos llibres que he publicat : *La meva Garrotxa* i *Un any a pagès*.

Sempre he col.laborat en el *Butlletí del Centre Excursionista d'Olot* que ha estat, de sempre, casa meva, a l'*Alimara* i a *Basalt*. A l'*Alimara* no em trobo pas còmode del tot perquè jo no sóc home per parlar sobre moralitat i aquestes coses...

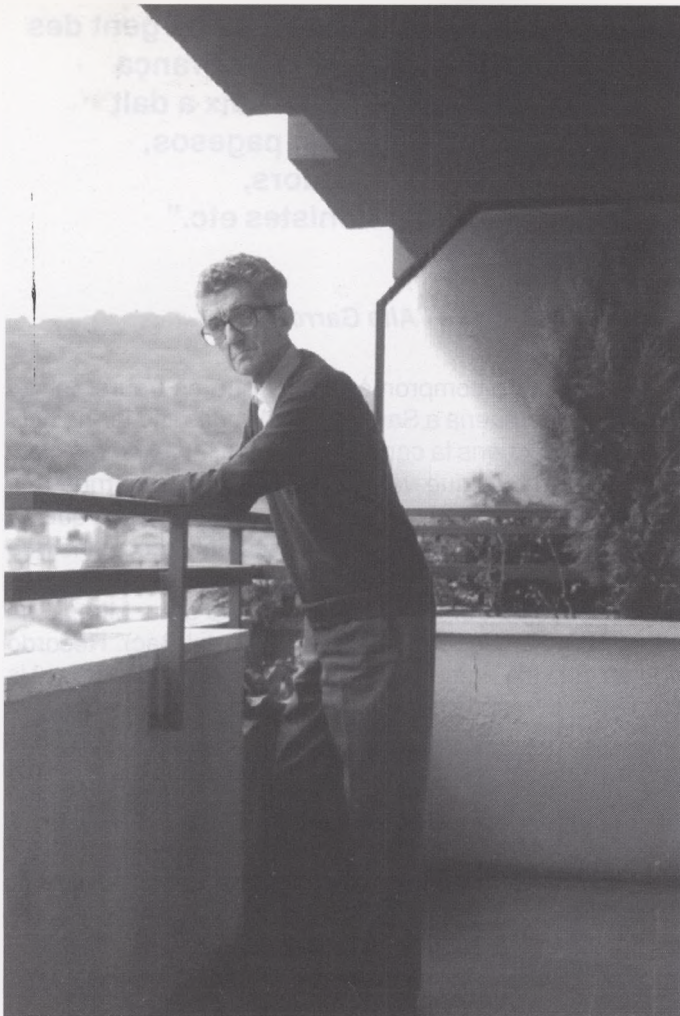
En aquesta època, els anys vuitanta, comença a visitar els arxius perquè és quan es prepara per a escriure la història de la nissaga dels Llongarriu. Descobreix l'Arxiu de Ripoll on hi havia llibres sobre Camprodon i on troba molta informació sobre la Vall del Bac, sobretot la proporcionada pels Clarà, pare i fill. D'aquests anys encara conserva una bona amistat amb l'encar-regada de l'arxiu episcopal de Vic. Quan en Ramon comença a parlar de la seva família es fa difícil de seguir, ja que parla dels seus avantpassats amb tanta naturalitat que un ja no sap si varen morir abans- d'ahir o fa tres-cents anys. Recorda, però, amb especial devoció, Francesca Orri, que va quedar vídua amb tres fills, i un de pòstum, amb nombrosos deutes. No solament va pagar, com va poder, tot el que devia sinó que va encapçalar una protesta contra Felip V, el qual no va tenir més remei que acceptar una Convenció que reconeixia una sèrie de privilegis als habitants de la Vall del Bac tal i com el mateix

Ramon va explicar en un escrit titulat : «Felip V. contestat a la Vall del Bac».

Què és el que l'inspira a l'hora d'escriure?

Sens dubte, les coses viscudes. Quan escric sobre els carboners portuguesos que tallaven arbres amb les seves destrals de mitja lluna és perquè ho vaig veure. Recordo aquella enorme barraca on vivien els dotze. I si no ho he viscut m'ho han contat, com per exemple el conjur a la por de la Torre, que me'l va explicar en Pep del Tomàs de la Vall del Bac, o el cas de l'Angèlica, pobrissona, que creia de veritat que una serp li venia a la nit a mamar del pit i li xumava tant que no en quedava res per al seu noieta, que m'ho va contar l'Angeleta de la Coma d'en Roca. Totes aquestes vivències les he compaginat amb l'anar a muntanya, amb l'excursionisme. Fins que no he pogut he sortit d'excursió cada diumenge. Amb gent del Centre, tot i que sovint sortíem pel nostre compte, amb l'Arcadi Vilanova, en Curós, en Fontfreda, en Muntanyà, que en pau descansi, etc. És una pena que a en Fontfreda, el bisbe de la Garrotxa, no li agradi d'escriure, perquè en sap moltes, de coses. S'hi hauria d'animar. Vas fent excursions i vas veient coses que després investigues. Com és possible que a l'ermita de Santa Magdalena del Coll hi hagi un altar barroc dedicat a Sant Esteve? Qui va plantar aquesta blada tan magnífica al mig d'aquesta fageda? Per què a determinades cases de la Vall del Bac de la mateixa família apareix el nom de Llongarriu i en d'altres el nom de Juncà? Em faig preguntes i les investigo als arxius i també fent parlar els pagesos, això sí, sense presses i sense fer mai el saberut... De vegades tinc èxit i d'altres no, de vegades resulta que aquella magnífica blada fou el resultat accidental d'una cagarada d'ocell que va abonar una llavor perduda. Mireu, encara la setmana passada vaig estar parlant amb un pagès que m'explicà una complicada endevinalla sobre el cirerer i em va cantar una cançó molt bonica que, per descomptat, he escrit i he guardat.

...Quan parlo dels pollancre, em recordo d'aquells pollancre bordissencs als quals la mainada, bé no tota, només els més valents, s'hi enfilava a dalt de tot i, agafant un bordissot, baixava en un tres i no res, com si descordés una cremallera.

De vegades escriu per encàrrec?

Sí i no. Per exemple, a *Basalt* escric la història dels nostres arbres, i això ho faig per encàrrec. Ara bé, no parlo dels arbres des del vessant biològic sinó des del vessant que a mi m'interessa. Per exemple, quan parlo de la blada, el més bonic de tots, m'interessa el fet que el feien servir per fer jous de bou perquè la seva fusta no els encetava. O, quan parlo de les acàcies, m'interessa l'anècdota que uns olotins, un dia que anaven d'excursió, en varen veure una de magnífica que els va fer dir: «d'aquesta acàcia en sortirien tres precioses «caixes» per a nosaltres». I les «caixes» ja estan fetes i si Déu vol hi seran enterrats tots tres. O, quan parlo dels pollancre, em recordo d'aquells pollancre bordissencs als quals la mainada, bé no tota, només els més valents, s'hi enfilava a dalt de tot i, agafant un bordissot, baixava en un tres i no res, com si descordés una cremallera. Això sí, l'arbre trigava uns dies a refer-se, quedava ben esporgat, ara, era espectacular de veure. O quan parlo dels roures, el

senyor del bosc, parlo també dels magnífics armaris de fusta de roure que hi ha a les masies. Ara hi ha menys bosc que abans però molta més bosquina, el bosc està molt més brut. Abans existia el legendari bosc del Bac de Surroca on hi havia arbres gegants. Es deia que per aquest bosc «feia por passar-hi de dia». L'abús de tallar arbres ve d'un noble propietari del Bac de Morella que no havia trepitjat mai aquestes contrades. Els que han fet el país bonic són la gent del país, tallant, carbonant, desemboscant...

Un altre exemple de què treballa per encàrrec i el seu contrari és que m'han encarregat de fer un estudi sobre els orígens de les Cobles. Doncs bé, ho he deixat, però en començar a investigar m'he interessat per la vida de dos músics olotins, en Pere Aubert i Port, creador de la *Font Nova de Camprodon*, i en Joan Casanova i Bartolí, creador de la sardana «Adéu vila d'Olot» i, si tot va bé, en faré un llibre.

I el llibre Un any a pagès, com se li va acudir?

Aquest llibre l'he fet per encàrrec de la Carme Simón, de l'editorial «Llibres de Batet». Ha estat un treball de camp, un testimoni directe dels pagesos, sobretot d'un. No té cap secret, es tracta d'escoltar-los, de fer-los enraonar, sense presses i, això sí, sense fer mai el saberut. Sabeu que el batre era la feina més pesada de pagès? Recordo que el batre de Llongarriu durava una setmana. I, a part que treballaven de sol a sol, maldormien a la nit perquè els quedaven el boll i la pols enganxats a la pell i es passaven la nit gratant.

Sap que m'agrada molt el seu glossari de termes?

Ah, sí? Doncs mira, al llibre *Un any a pagès* hi ha un error. En un paràgraf faig servir la paraula «goret» que vol dir arranjar la terra i, donat que és una corrupció garrotxina de la paraula «guaret», l'havia d'haver posada al glossari, i, per error, no ho vaig fer.

"...Jo no iré mai un diumenge a casa
(a la Vall del Bac).

Recordo que un dia vaig preguntar a en
Peret Blanc, a Beget :

«Us ve gent? i la resposta fou seca :
«Massa».

No crec que el Parc Natural sigui una
solució. Aquí, els Parcs Naturals són unes

decisions que pren determinada gent des
de dalt, a diferència de França
que la decisió va de baix a dalt
i s'impliquen els pagesos,
els caçadors,
els excursionistes etc."

Com veu el futur de l'Alta Garrotxa?

El present ja és compromès. Saps què és treure quinze saques de porqueria a Sant Aniol d'Aguges i no fer-ho net? L'Alta Garrotxa ens la carregarem. Mira, un exemple clar : la nova carretera que va d'Oix a Beget, quan arriba a la collada de Pera, no continua per on anava l'antiga que , a més, passava pel costat de les cases de pagès, sinó que han tirat pel dret fent una destrossa impressionant, amb uns talussos de trenta metres, i això sap greu. Mira, jo no iré mai un diumenge a casa (a la Vall del Bac). Recordo que un dia vaig preguntar a en Peret Blanc, a Beget : «Us ve gent? i la resposta fou seca : «Massa». No crec que el Parc Natural sigui una solució. Aquí, els Parcs Naturals són unes decisions que pren determinada gent des de dalt, a diferència de França que la decisió va de baix a dalt i s'impliquen els pagesos, els caçadors, els excursionistes etc. A més, a França hi ha zones on només pots arribar amb motxilla i hi ha cartells que et prohibeixen de tocar les cireres, les flors etc. Aquí s'arriba quasi per tot amb cotxe i no es respecta res.

I l'Alta Garrotxa és tan preciosa! Mira, un dia , ja de tornada, quan el sol era a la posta, tot just creuar el coll d'Arrancapèls, ens aparagué el Canigó de color rosa, tot ell de color rosa. Fixa-t'hi bé, no dic de tonalitats roses, dic de color rosa. El que vaig sentir és inenarrable, no ho oblidaré mai.

Què en penseu de l'homenatge?

Amb una paraula : penso que és desproporcionat. A l'Ajuntament voldran que parli. I què els explicaré, jo? A l'àpat voldran que parli : i què els diré? Els hauré de dir que la festa és per als que han guanyat els premis «Ciutat d'Olot» i que són ells els qui han de parlar.

Hi ha alguna cosa de la qual tingueu recança?

Mira, l'espectre de Brocken és la reflexió de l'ombra del teu cos en els núvols a causa de determinats fenòmens que ara no vénen al cas d'explicar. Sembla que això passa sovint a la muntanya de Brocken, Alemanya. Doncs bé, a la família Agustí, juntament amb el seu gos, els va passar aquesta meravella al Bassegoda. A mi, això m'hauria agradat molt.

Mita Castañer
Albert Rubirola

MONT.SA.COPA.

Espai de silenci

☞ *Sant Francesc. Pugem a Sant Francesc. Ara l'Ajuntament ha descobert la muntanya més emblemàtica de la Ciutat d'Olot. Que Déu ens agafi confessats! Hi ha coses que es millor que no es toquin, i el Volcà Montsacopa n'és una. Un dels problemes a què ens hem d'afrontar dia a dia és la pressa amb que l'administració sol planificar i executar els projectes que afecten el territori, siguin carreteres, zones industrials, àrees comercials, parcs, esponjaments, tec. Tot es fa amb una falta de perspectiva preocupant. Supeditats al calendari electoral, la classe política oblida sovint les finalitats últimes de tota acció de govern, sobretot quan les seves accions poden arribar a modificar el pòsit que ens han deixat milers d'avantpassats nostres al llarg de molt anys. Sant Francesc és una d'aquelles perles que s'ha salvat miraculosament, i parcialment també, de la depredació salvatge a què hem sotmès sovint el nostre entorn natural. Benvinguda sia la iniciativa, però amb compte de no espatllar un dels rars racons paradisiàcs que es poden trobar enmig d'una ciutat.* ☛

MONT.SA.COPA. Espai de silenci

Propostes pel S XXI

I principi eren les valls, amb el riu Fluvià que vorejava els tres volcans alineats.

Les antigues vies passen i es bifurquen als seus peus. Olot

es forma en la cruïlla a vora riu i els volcans es transformen en conreus i pastures.

La ciutat creix en els vessants suaus del Volcà Montsacopa, adaptant-se a la topografia d'una manera orgànica.

Amb el pas del temps, es converteix en un lloc de passeig, de visita, i també de recolliment.

En el segle XX, la ciutat comença a enfilar-se i a esgarrapar-li gredes.

S'implanten edificis i serveis en llocs inadequats, i les ferides de les extraccions són salvatges, gairebé inguaribles.

Als anys 70 aturen el descontrol urbanístic. La planificació posa límits a la ciutat. A partir d'aquest moment se'l considera com un espai protegit.

Les indústries s'implanten a ponent i al nord.

La ciutat dels 90 introdueix vials i carreteres que encerclen els volcans (Montsacopa i Garrinada) convertint-los en illes, la qual cosa fa que perdin la connexió amb el territori.

PLANTA GENERAL

El Parc atrau turistes i els volcans en són l'atracció, el centre d'interès fonamental.

GEOMETRIES PLANTA CRATER

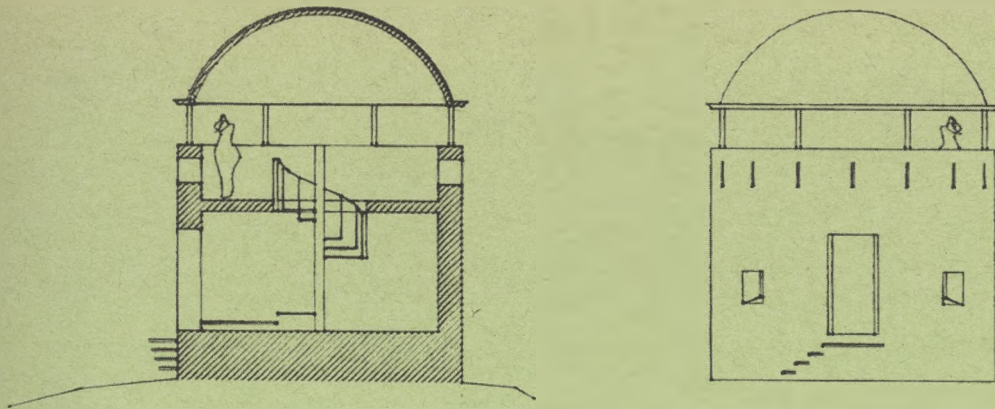

quest ràpid viatge pel temps ens situa en la realitat actual i en la necessitat d'estudiar les estratègies que hem d'utilitzar perquè el Volcà Montsacopa no perdi el seu caràcter i alhora s'adeqüi a les necessitats del segle XXI.

El Volcà Montsacopa és un element natural singular dins la ciutat i la definició dels usos i dels tractaments són els aspectes fonamentals per a consolidar-lo de cara al futur.

S'ha d'entendre com un espai per a la ciutat, en sintonia amb la seva història, mantenint els usos de sempre, o sigui, com a circuit de passeig tranquil, per contemplar la vista, per rodar pel cràter, i per anar a l'horta: un espai de silenci.

No hem de fer un parc urbà tal i com es

formalitzo actualment.

Tenim hortes, conreus i pastures, possiblement des de fa més de mil anys. Seran les activitats a conservar i potenciar com elements vius, populars i funcionals, i per la bellesa plàstica de les seves composicions. També per a la investigació de nous conreus i l'estudi de les plantes del país en un mitjà volcànic.

«L'horta-jardí» de la ciutat. Colors i textures que varien amb el temps i marquen les estacions.

Molt important i necessària serà l'adequació dels límits amb la ciutat, donant continuïtat a tota la xarxa d'accessos i camins existents, i trobant solucions a les tensions creades pel creixement urbanístic.

Un primer pas és afrontar la titularitat pública de parts importants del volcà: les grederes en la seva totalitat, la xarxa de camins i caminets que li donen gran permeabilitat, les pastures des de la meitat cap a dalt, amb el cràter i tots els seus elements. També es podria pensar en espais frontissa amb la ciutat: prat en la façana ponent del cementiri, àmbit per l'accés principal, petites placetes com a connectors amb els barris, etc.

Per aconseguir bons resultats urbanístics hauríem de desfer errors històrics d'implantació com ara la central elèctrica, l'institut, el creixement excessiu del barri del Morrot, de la zona industrial, així com les cases que hi ha per sobre de la Plaça de les Rodes. Segurament el sentit comú ens obliga a oblidar quasi tots aquests requeriments i apostar perquè siguin els camps i les hortes els límits, tal com passa actualment. Així i tot, la desaparició i la resituació de la central elèctrica donaria una gran qualitat i amabilitat al pas entre volcans, alhora que es netejarien de pals i línies els vessants del Volcà Montsacopa. El futur vial intervulcànic es pot traçar més adaptat i sinuós, lliberant els camps i recuperant les topografies antigues. També hauria d'ésser respectuós amb el camí existent i no tallar-lo (pas a diferent nivell) per conservar sortides «lentes» i històriques cap al territori.

Les antigues grederes són l'única «façana» en què s'hauria d'intervenir assolint un cert caràcter urbà. La proposta

ESTRUCTURA DE LA PROPIETAT
ANYS 60

és la creació d'un passeig sobre les plataformes de les grederes des de l'entrada del Cementiri (ampliació) fins al començament del camí del Via Crucis de pujada i Plaça de Les Rodes. Els elements per formalitzar-lo serien: els murs de contenció - ja existents en el volcà-, les plataformes pavimentades, els prats de gredes i la plantació de petits grups d'arbres. La pedra de basalt seria el material més adequat.

La Plaça de les Rodes era el referent de la memòria històrica i final de la ciutat; hi començava el recorregut de pujada al volcà i s'entenia com la porta o l'entrada principal. Actualment, les edificacions d'habitatges i la intervenció en la plaça, feta des d'estàndards urbans, obligarà a reinventar l'accés al volcà, simbòlicament i físicament, més amunt de les cases, per tal d'establir un límit i emfasitzar el «pont» entre la ciutat i l'espai de silenci.

Així, els possibles serveis a implantar en el futur, s'han de situar en l'entrada del Volcà Montsacopa, i mai a dintre o dalt del cràter.

I cràter, com a espai central del Volcà Montsacopa.

La pujada arbrada forma una gran espiral fins al cràter, i roda al voltant seu fins al centre.

La copa del volcà entesa com a representació del buit, de l'infinit, del coneixement. Com espai de misteri, de silenci, com a temple obert al cosmos.

Espai d'importantes forces tel·lúriques, per on passen falles i esquerdes de la terra, fruit de les erupcions volcàniques.

Actuar dins del cràter és treballar amb la superfície herbada, amb la pell, amb una visió de micro-paisatge. Per treballar-ho a mà, sense presses ni terminis.

No es pot «urbanitzar»: ni faroles, ni paviments, ni mobiliari urbà.

Treure el camí perpendicular al principal (fet per als vehicles) que trenca els suaus pendents, i reconstruir-ne la topografia.

Amén

By Pep Fargas

“... Senzillament he entès que només hi ha una manera d'igualar-se als déus: n'hi ha prou sent tan cruel com ells”

Calígula. Albert Camus.

Aquesta nit he dormit poc i ara, en el tedi ancestral de les tardes de diumenge, m'esforço per no caure damunt la tassa de cafè que fumeja davant meu.

El bar és mig ple de parelles que han sortit del cinema i esperen avorrides l'hora de tornar a casa. Silencioses, amb la regularitat dels autòmats, deixen anar alguna carícia, algun petó, alguna mirada.

L'ambient fa difícil deixar de “pesar figues”, frase que la meva àvia usava per definir els moviments convulsos que fem per recuperar la verticalitat del cap sobre les espatlles, quan la son ha fet que la barbeta caigui, delatorament, sobre el pit.

De sobte l'he vist, segurament que ja feia estona que hi era, però el meu emboirament me l'havia fet passar desapercebut.

És un homenet baixet i rodanxó, exageradament enclenxinat, que camina amb un aire una mica desastrat entre les taules, porta una camisa blanca de màniga curta cordada fins al coll, una guitarra i un plafó amb fotocòpies de fotografies dels diaris.

Sense dir res, col·loca el plafó sobre una taula lliure que hi havia al fons de la sala i està una bona estona comprovant si es pot veure bé des de tot el local.

El plafó es veu de construcció casolana, jo que el tinc molt a prop, puc veure clarament que es tracta d'una capsa de pizza encara tacada d'oli amb restes de tomàquet i formatge, que serveix de suport a les fotocòpies encapçalades per un rètol ben gros: A.M.E.N..

Sota les lletres, escenes de guerra, llargues fileres de refugiats, dones amb nens als braços, algun cadàver... Te el mateix aire «cutre» que els plafons que els alumnes de les catequesis parroquials solen col·locar als cancells de les esglésies el dia del Domund.

L'homenet rodanxó demana un cafè, i sense esperar que li portin, es penja la guitarra del coll i després d'una mena de simulacre d'afinació, que aconsegueix captar l'atenció de tot el personal present, comença la cançó:

A- amén, al·leluia,

a- amén, al·leluia

a- amén, amén, amén, al·leluia.

El començament ha estat suau, quasi com si li fes vergonya trencar l'avorriment general, però poc a poc s'ha anat animant. El públic ho accepta entre sorprès i divertit, agraint l'espectacle que gratuïtament se'ls ofereix.

Ell, cada cop més animat, ens convida a seguir el ritme, picant de mans. Quan gairebé tothom ja s'ha enganxat a la cançoneta carrinclona i enganxosa, para de cop.

- Germans, ha arribat l'hora!

La frase, dita amb un to messiànic més que pujat, ha aconseguit el silenci absolut.

- Des del nostre món opulent ens costa de prendre consciència de la situació!

Germà, germana, que t'ajaces al sofà de casa teva mirant com la televisió vomita imatges de refugiats, de famolencs, de ferits, de morts, de dones i nens que ploren, mentre tu menges els cacauets, desganat, i has descordar-te els pantalons per fer-los lloc en el teu ventre fastigós, ple de flatulències.

Pausa, mirada al plafó.

- Germà, germana, aquest plor infinit de llàgrimes seques per la deshidratació, no pot deixar-nos per més temps indiferents!

Hem de ser valents i passar a l'acció! Trencar motlles, nedar a contra corrent, actuar, actuar i actuar!

La parella que havia quedat més a prop de la taula del predicador es resitua en una taula més llunyana en un intent d'evitar que els crits i una gran profusió de "capellans" els esclafin sense pietat.

- Ja ho sé que alguns de bona fe hauran recollit els estalvis, les sobres després d'haver donat de menjar al gos, i haureu fet els vostres donatius a alguna ONG. Incauts!!

Gran crit. Silenci expectant.

- El vostre òbol haurà servit per engrossir la maquinària burocràtica, pagar el lloguer d'un gris despatx o el viatge d'algun cooperant que necessita més que els necessitats que vol ajudar, justificar, justificar-se, sentir-se útil! Ell és el principal destinatari dels vostres diners!! És ell que es vol sentir bé, sentir-se en pau i alleugerir la seva consciència.

Altres, ja de ben petits, ens van ensinistrar en la col·lecta del paper de plata de la xocolata i dels segells usats per enviar-los a les missions. Quina estafa més barroera!!

Germanes i germans, qui de vosaltres ha vist, en algun d'aquest documentals del Tercer món, que els nens juguin amb les boletes de plata que tan d'esforç ens costava recollir?

O us ha arribat alguna carta des d'aquests països amb aquells segells de la cara d'en Franco?

No, germanes i germans! No us enganyeu! Ja ens han enganyat prou. Ara hem de passar a l'acció! Hem de dir PROU!!

El cambrer ha hagut de demostrar la seva habilitat per salvar la tassa de cafè d'una ventallada expansiva que ha acompanyat el "prou" i ha estat a punt de caure per terra. Ell segueix sense adonar-se'n.

- Prou a tanta hipocresia. Prou a tant de cinisme.

No em direu que aquells que finalment aconseguen que la seva ajuda arribi fins aquest pàries, no fan més que perllongar la seva agonia delirant.

Metges sense fronteres!.. Ha! ...

Botxins sense escrúpols!

Quina tortura salvar les vides dels qui estan destinats a una existència amarga, fills sense pares, mares sense fills, germans que moriran desnutrits, joves mutilats!

Quin dret tenim nosaltres, els opulents, a fer-los viure la seva tragèdia! Deixem-los morir en pau! O en guerra! La mort és un instant, la vida una eternitat!!

Penjant-se de nou la guitarra al coll esbossà uns acords, que amb molta generositat, podríem dir que recorden el blues. Molt lentament va desgranant el relat:

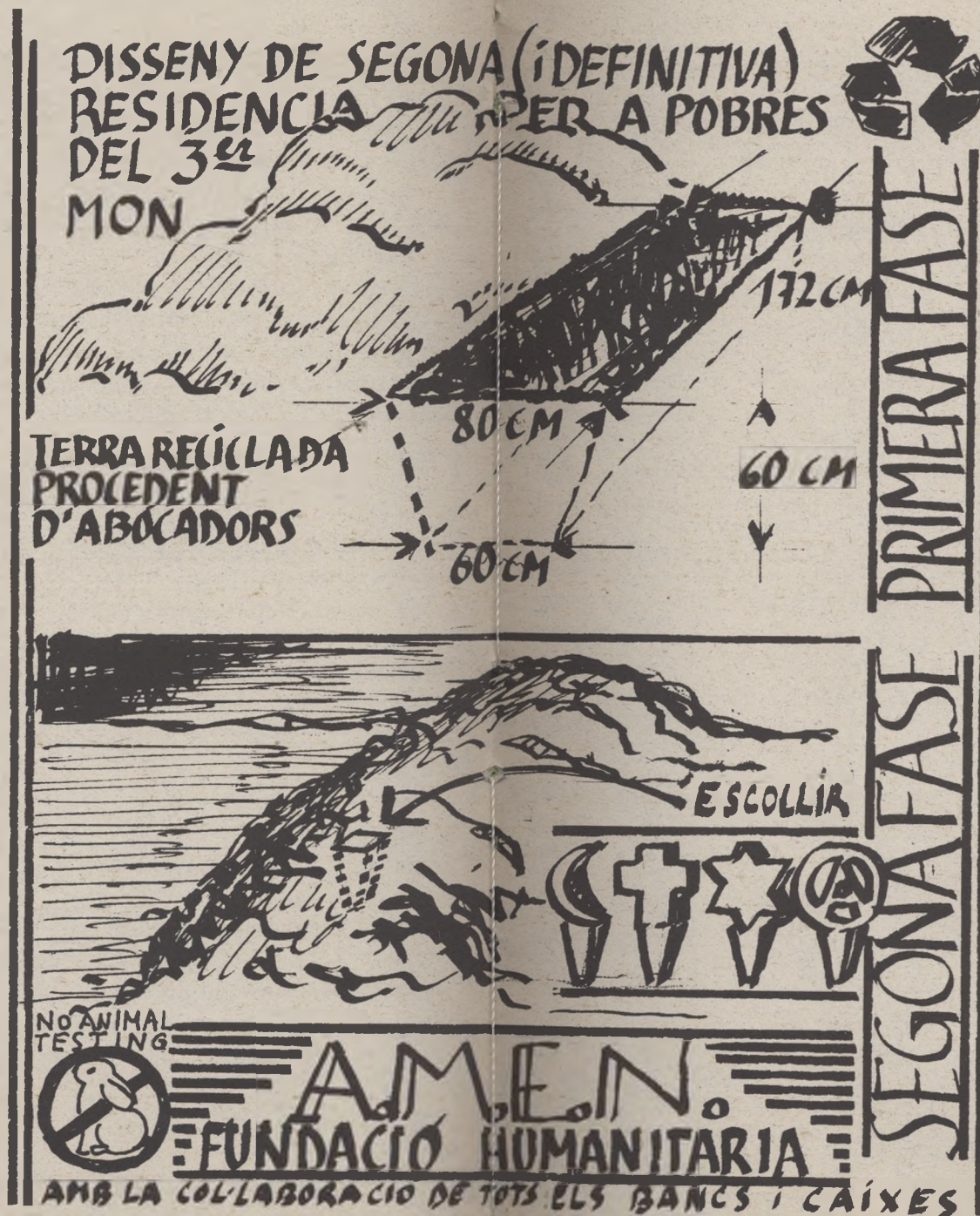
- Germanes, Germans, escolteu la història de Ibrahim Ben Mohar!!

Ibrahim era el germà petit dels dotze fills de la Fantothu. Si no hagués estat per la ràpida intervenció d'un metge occidental ja hauria mort en el part dolorós, i a peu de màquina, de la seva mare, operària d'un teler de samarretes Nike.

Ibrahim, els seus germans i la seva mare vivien en una «favela» en un gran barri, als afores de Rio.

Un dia, quan tenia només quatre anys, les màquines excavadores i uns policies de paisà varen acabar amb la seva infantesa. Només recorda com la màquina aixafava la «favela» amb la seva mare i algun dels seus germans a dins. El germà gran va morir després de la pallissa que la policia li va donar quan protestava, desesperat, contra l'acció de les excavadores.

Ibrahim va vagar pels carrers durant deu anys. Als vuit ja coneixia més coses sobre el sexe, que el metge

occidental que li va dir que era seropositiu. Als dotze va matar per primera vegada, sense cap emoció, sense cap remordiment. Als catorze va quedar greument ferit d'un tret al cap en el transcurs d'una baralla entre bandes rivals.

Una ONG es va fer càrrec de la seva curació, recuperació i integració. Agraït, es va enrolar en una missió humanitària a Angola. Va treballar en la construcció d'un hospital fins que un dia una mina anti-persones el va deixar coix de les dues cames, un cop més el van salvar d'una mort segura. Després del cop d'estat va haver de fugir fins al camp de refugiats.

Fa més de 10 anys que malviu, amb 50 grams d'arròs diari. Se li ha declarat la SIDA. Ara sí que per fi, Ibrahim està morint esbufegant l'aire dens, estirat en una màrrega de palla, sota d'una lona esparrecada. Allà, lluny, al mig de l'esplanada del camp de refugiats, un pallasso, de Pallassos sense Fronteres, intenta arrencar un somriure a les cares de milers d'Ibrahims disposats per a la tragèdia.

Deixa la guitarra, s'eixuga la suor del front. Se'l veu emocionat. El públic ha quedat amb el cor encongit. Ell segueix frenètic...

- Germanes, germans!

Hem de ser valents! El nostre compromís és clar!

Amén! Amén! Amén!, Amén! aquesta és la paraula, la solució!

Amén: "Associació Mundial per a l'Extermini del Necessitat"

Amén és una ONG que promou l'extermini com un gran acte d'amor.

Ja n'hi ha prou de falsedat i d'hipocresies. Per què condemnar-los a una mort lenta? Siguem valents i acabem-ho!

Treu un flascó petit. Tira unes gotes del contingut al cafè de sobre la taula.

- I com fer-ho, us preguntareu, germanes i germans?

Triomfant, ensenya el flascó.

- Això és "l'elixir d'amor", un producte químic que modificarà genèticament la descomposició del meu cadàver en milions de bacteries que provocaran una enorme epidèmia sense solució.

Així amb la meua mort us redimeixo, perquè us estimo!.

El meu testament, el meu llegat, només té un punt. Estic segur que el seguireu, és la voluntat d'un moribund:

Patètic.

"Escampeu les meves cendres per tot el tercer món. En un mes, trenta dies, tot s'haurà acabat!"

I ara, acompanyeu-me! Canteu amb mi per últim cop l'himne que ens agermana:

A- Amén, al-leluia!

A- Amén, al-leluia!

A- Amén, A-mén, A-mén!

Canta cada cop amb més dificultat. Se'l veu patir, té un fort dolor a l'estòmac. Panteixa, cau a terra i es mor.

Una noia molt jove s'aixeca, s'acosta al predicador i ofega un xiscle:

-És mort!

Les taules més llunyanes aplaudeixen. Les parelles s'aixequen, paguen la cervesa i se'n van. Són dos quarts de deu, d'un diumenge a la tarda, l'hora de tornar la xicota a casa.

Pep Fargas

Creació d'un àmbit pla (el lipse d'herba) al centre del cràter, com a «escenari» d'art, per fer-hi accions, quan el temps ho permeti. Adequació de l'àmbit semicircular del conjunt edificat de St. Francesc per donar uns mínims serveis a aquestes accions. Manteniment contingut de l'arbrat, per tal de no tancar el cràter visualment; no és una clariana en el bosc. Potenciar l'aspecte general humanitzat i per tant exempt de bosc i pelat, des del cràter i des del territori.

Convertir les torres militars en miradors i aixoplucs, amb l'addició de petites cobertes semiesfèriques.

Intervenir en el camí de pujada que llinda amb els horts i les grederes, i que acaba en la porta del conjunt de St. Francesc, amb escales de pedra basàltica adaptades al terreny i «dissenyades» in situ. Plantar arbres fruiters que les ombregin.

En la resta de camins que arriben al cràter solament caldria establir sistemes per evitar el desgast del trànsit i de les pluges fortes.

Qualsevol planificació del conjunt del Volcà Montsacopa passa per valorar tres conceptes:

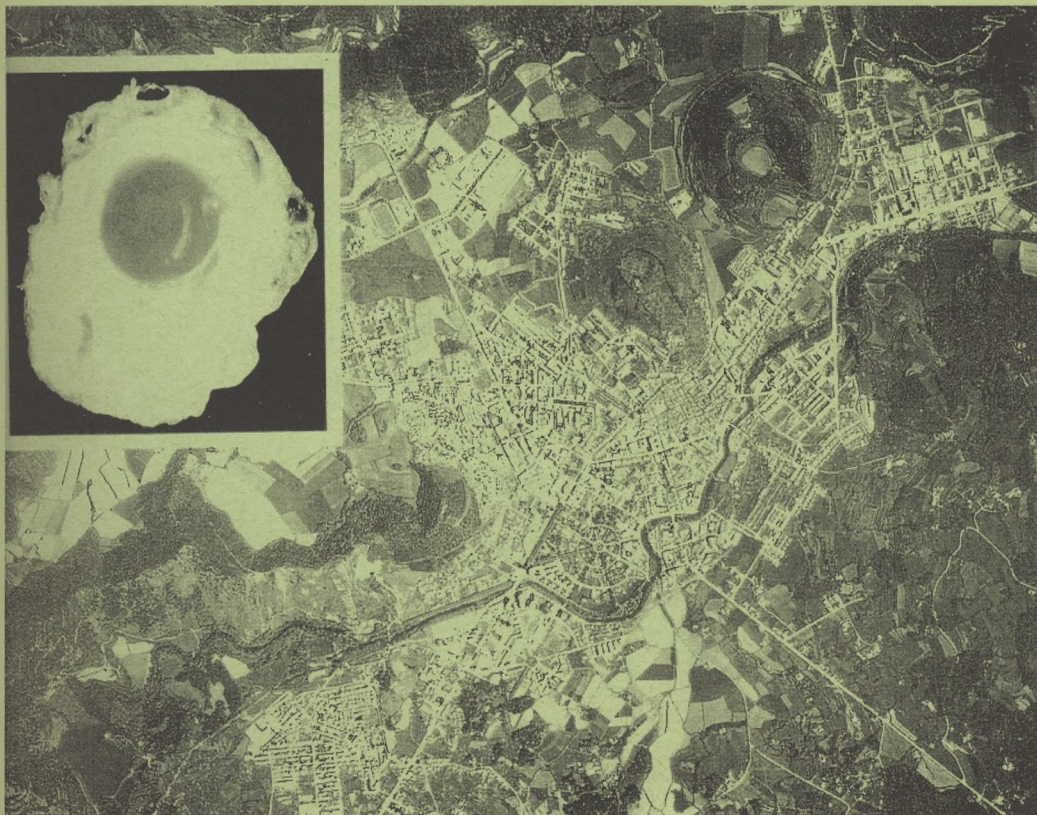
- 1. el que hem de treure.*
- 2. les actuacions que no hem de fer.*
- 3. I el que hem de fer.*

Possiblement l'equilibri entre els tres punts de vista s'aproximaria a la intervenció ideal en el Volcà Montsacopa, entès com a espai de silenci.

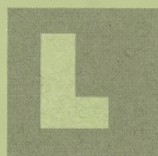

Pere Llimargas

Abril 97

El Montsacopa: un símbol d'identitat

La seva història, la seva fesonomia i sobretot, la seva situació estratègica, enalteixen el volcà Montsacopa i el converteixen en un evident símbol d'identitat de la ciutat d'Olot. Una part de l'atractiu del volcà li proporciona la ciutat que creix als seus peus però, per altra banda, l'estètica de la ciutat millora gràcies a la morfologia del volcà que trenca i alhora harmonitza el perfil urbà.

Un volcà que es va formar en un sol episodi eruptiu, de pocs dies de durada, de tipus estrombolià, que s'aixeca 94 m. sobre el pla, amb un cràter de 120 m. d'amplada i 12 m. de fondària, circular i centrat damunt del con. D'aquí el seu

nom, recordant la forma d'una copa. L'església de Sant Francesc, construïda al segle XVII i les dues torres defensives provinents de l'ocupació francesa són les úniques edificacions que coronen aquest volcà. El Montsacopa, el Sant Francesc, com a espai de lleure, de passeig i d'observació, és un volcà molt lligat a la vida quotidiana dels olotins i olotines.

Si ens aturem aquí podríem pensar que entre el Montsacopa i la ciutat existeix una simbiosi perfecta: però la realitat ens confirma que aquesta relació no és tan idíl·lica com podria semblar a primer cop d'ull i que el procés d'interacció és complex.

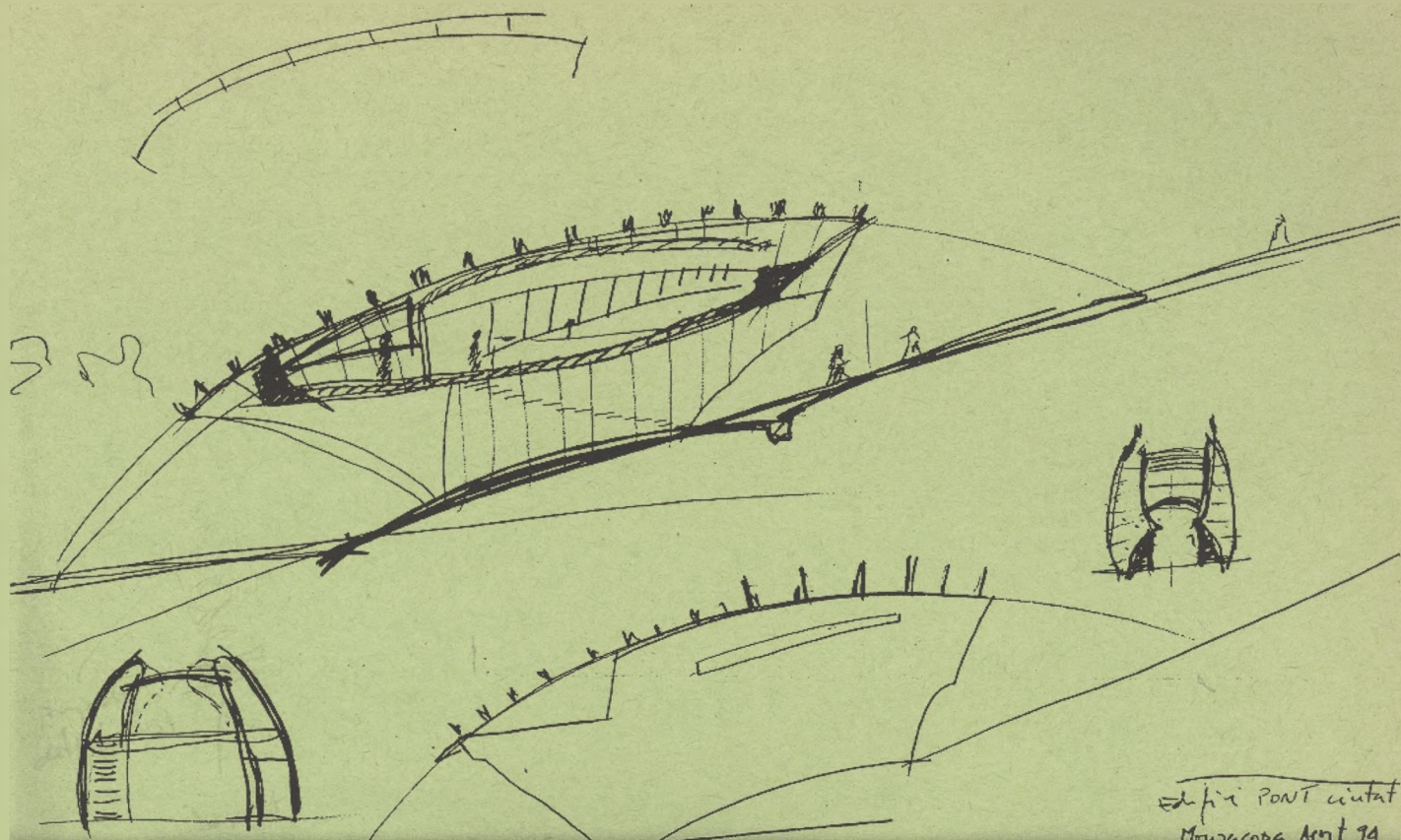
En primer lloc, l'aïllament biològic d'aquest espai natural respecte de la resta del territori. Amb el creixement de la ciutat s'ha encotillat el volcà. Només es manté laxament connectat amb el seu veí, el volcà de la Garrinada, si bé aquesta unió deixarà d'existir amb el futur vial intervolcànic. Les conseqüències ecològiques d'aquests aïllaments no són immediates, però sí que produeixen una lenta i inexorable pèrdua de diversitat natural.

No cal dir que la situació del volcà, entronat al bell mig de la ciutat d'Olot, a part dels beneficis estètics, també li reporta alguns maldecaps. Un d'ells és l'evident pressió urbana que ha envoltat les falces del volcà. La ubicació de determinades edificacions

ESP AIS PÚBLICS

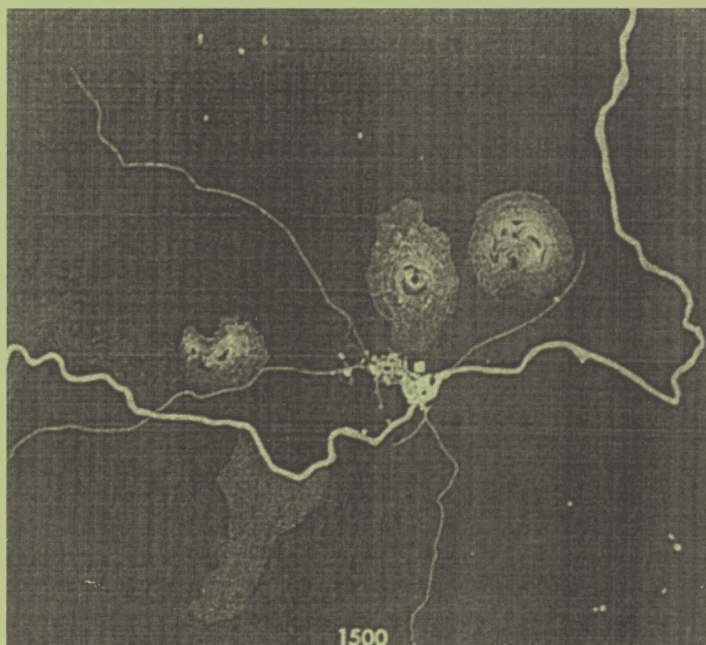

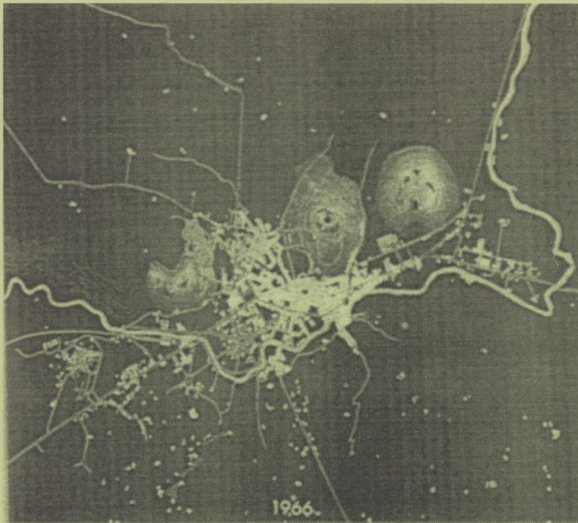
i equipaments, l'acumulació de residus, l'aparició d'horts acompanyats d'elements antiestètics, les esteses elèctriques, sense mesures d'integració, etc. Totes aquestes problemàtiques ambientals apareixen en el volcà Montsacopa, fins al punt que podríem arribar a parlar d'una àrea periurbana dins de la ciutat.

Ara bé, el principal impacte foren les extraccions de gredes que s'hi varen fer durant els anys seixanta, que obriren les seves entranyes i ensenyaren part dels seus materials volcànics, per altra banda, d'un gran atractiu cromàtic. La pèrdua d'aquests materials són el fet més irreversible que ens puguem plantejar. Ens queda el record de les grederes als vessants est i sud-oest del con, pendents de restauració.

Sortosament, la protecció legal de la zona volcànica, ara fa 15 anys, mitjantçant la primera llei de protecció d'un espai natural que aprovava el Parlament de Catalunya per unanimitat, va atorgar el rang de reserva natural al volcà Montsacopa, la màxima figura de protecció de la legislació catalana per a un espai d'aquestes dimensions. I això sovint s'oblida.

Reconegut legalment el valor natural d'aquest espai, cal que aquest sigui entès i assumit. Per aquest motiu, els organismes implicats reflexionem i plantegem quin ha de ser el futur d'aquest espai. D'aquí, l'esforç conjunt de l'ajuntament, a través de l'IMPC, i del Parc Natural, per tirar endavant un projecte global d'ordenació i millora que respecti tots els seus valors, els millora de la fauna, tractament de les línies elèctriques, tractament dels espais fronterers, sòl urbà -sòl no urbanitzable, ...), millores de l'ús públic (ordenació de la xarxa viària, senyalització d'un itinerari pedestre, arranjamet d'elements arquitectònics interessants, ...) i campanya de sensibilització i de difusió.

Precisament perquè aquest projecte pugui reeixir, haurà de comptar amb la màxima participació i consens dels agents implicats (els propietaris, els veïns, les entitats, els organismes públics i privats, els visitants, ...).

Un primer pas serà la realització d'un itinerari pedestre per l'àmbit de la ciutat que coronarà el volcà i que serà inaugurat en el marc de les Segones Jornades Internacionals de Vulcanologia que es faran a Olot a final de maig.

Hi sou convidats.

En síntesi, millorar, ordenar i fer conèixer el volcà Montsacopa, per reforçar la personalitat de la ciutat i de la zona volcànica i que, com a company que ha presidit la història de la nostra ciutat, es mereix això i més.

Anna Plana

presidenta de l'IMPC

Jaume Vicens

director del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa

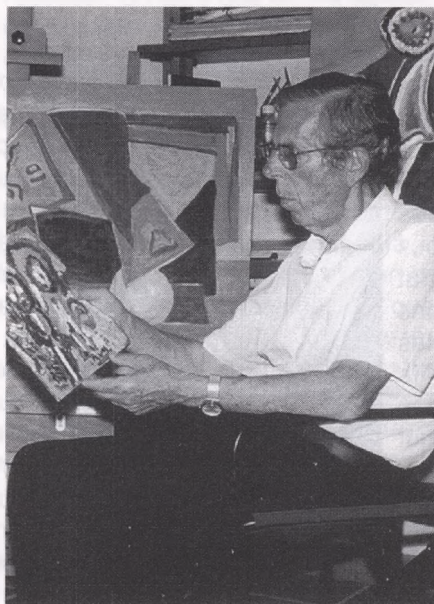

L'Esteve ens ha deixat

Poca gent el coneixia per l'Esteve. En realitat, a l'Esteve Serrat tothom el coneixia per **Paxinc**.

Haig de confessar que no podria explicar-ne el perquè. Són d'aquelles coses que mai no se sap d'on han sortit. El cert és que l'Esteve va fer popular tan popular aquest nom que tothom s'ha oblidat de l'autèntic. En Paxinc va tenir sempre clares dues coses: pel cim de tot, estava enamorat d'Olot i la Garrotxa. Penso que fins s'esforçava a mantenir aquesta parla localista peculiar d'aquesta terra per deixar ben clar que era garrotxí. La segona dèria era la pintura. Fou un d'aquells rars pintors que no podia deixar d'agafar diàriament els pinzells, ni quan la pintura no era negoci, ni quan estava malalt, mai. Aquests amors, juntament amb el que professava a la seva família, el feren indestructible. A les crítiques -recordo perfectament èpoques en què no hi havia en el nostre entorn les condicions per entendre la seva obra- i sobretot al cant del diner que es decantava per un altre tipus de pintura. Des dels seus inicis, cap als anys 50, va tenir clar que aniria per un camí diferent al que marcava la tradició de l'escola olotina. Va entendre, potser intuïtivament que a l'art -màgica paraula- només s'hi arriba des de la rebel·lió. Que la història es repeteix una i altra vegada i mai a favor del conformisme. Des de les seves primeres exposicions va recollir adjectius de primera mà, nous en l'àmbit comarcal. Si llegim les crítiques del temps, ens trobarem amb sorprenents conceptes enmig d'una munió de ressenyes que només parlen de paisatges deliciosos, de transparències, de ramats i d'aigües cristal·lines. Per en Paxinc, els cronistes han de parlar de desbordats cromatismes, de formes abstractes, de revolucions, d'expressionisme volcànic, de pintura ingènua, inconformista...

Fins algunes vegades, esverats i desconcertats, l'arribaren a titllar de proteïforme, quan en realitat, en

Paxinc és un exemple invers, ja que va ser absolutament fidel a una única manera de pintar. Els anys 60 i 70 són febrils per en Paxinc: col·lectives, individuals, concursos, taules rodones sobre pintura d'avantguarda, mostres de dibuix, oli gouache, etc. Hem de dir que la seva curiositat el portà a treballar amb les tècniques més variades (pastells, gravats, ceres, aiguatintes...); en aquest sentit, la seva immersió en diversos mitjans, sempre a la recerca d'un mateix resultat: una expressió plàstica novesosa, amb una gran qualitat de textures pictòriques. Especialment interessant és la seva incursió en el

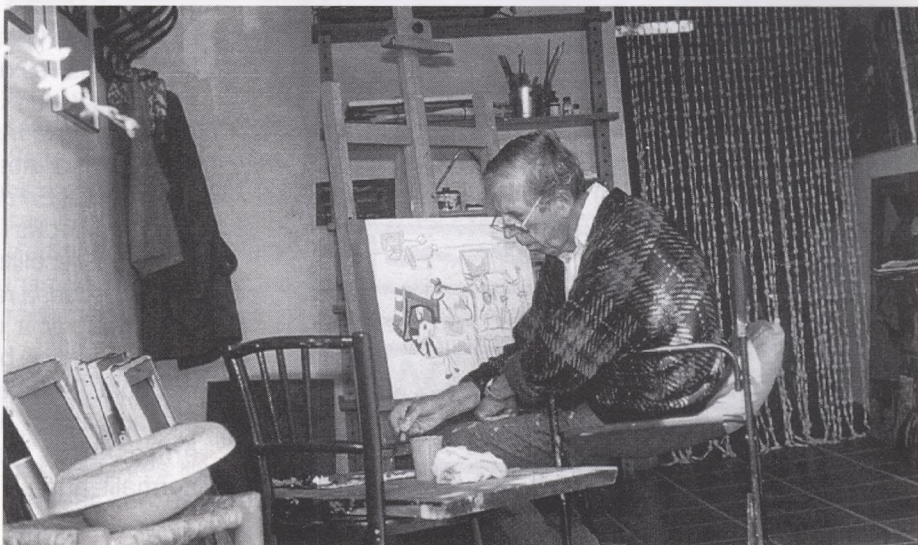
món del gravat, tant que en alguns moments ens recorda la força expressiva d'en Goya, i la qualitat de tons de Rembrandt, sense oblidar la visió distorsionadora de Picasso, a qui venerava d'una manera total.

L'Esteve va comprendre que després de Picasso res no seria igual en pintura i que situar-se abans d'ell, era perdre el tren. Als anys 90, la seva malaltia li restà part d'aquella força vital que el caracteritzava, físicament només, perquè continua pintant amb la mateixa fe de sempre. La seva darrera exposició en vida reuní a La Carbonera tres exponents d'una generació, units per la circumstància d'haver nascut en el mateix barri de l'Apartament. Els tres han treballat i han viscut apartats de la mal anomenada escola olotina. Dos, ell i en Roc han mort fa ben poc i el tercer, en Puigbó, viu a França, des d'on de tant en tant rebem testimonis de la seva obra i la seva desbordant vitalitat. Curiosament, trobaríem moltes coincidències argumentals entre els tres.

L'Esteve Serrat, Paxinc, ens ha deixat, però sempre quedarà el testimoni de la seva obra que, encara avui, ens obliga a cercar més adjectius per definir-la: Prova fefaent de la seva vigència. Descansi en pau.

En Paxinc ens ha deixat per sempre.

 Moli

Miquel Martí i Pol: obra poc coneguda

P arlar d'obra poc coneguda, i en un autor dels més populars dels Països Catalans, almenys pel que fa a poesia, pot semblar una provocació o un estirabot. La veritat, però, és que no ho és pas, ja que Miquel Martí i Pol, i uns quants aspectes de la seva obra, malgrat l'èxit de vendes, malgrat les col·laboracions amb Lluís Ilach, malgrat ser un dels poetes l'obra dels quals és més utilitzada per la societat civil (casaments, defuncions, actes reivindicatius...), continua sent un desconegut del gran públic. I ho és, gosaria dir, almenys per tres raons: d'una banda pel poc interès dels mitjans de comunicació per la cultura, i sobretot per la cultura considerada minoritària; d'una altra per la nul·la voluntat d'en Miquel d'esdevenir centre d'atenció, de fer-se autopropaganda (que lluny d'aquell poeta encara jove que tant ha triomfat socialment i que no tenia cap mena d'empatx de proclamar que la seva activitat vital la dedicava un 50% a la creació i un altre 50% a la relació!!); i encara d'una altra per un cert complex d'inferioritat que arrosseguem els catalans, i doncs, la cultura catalana, que fa que parlem i parlem, estem al dia i fins i tot esdevinguem especialistes de tota mena d'autors i d'esdeveniments internacionals i, en canvi, que arraconem aquells èxits, aquelles fites que ens poden donar prestigi internacional i que en qualsevol país normal serien tema de debat a tertúlies, revistes culturals... Arribats en aquest punt, més d'un lector es deu començar

a preguntar quina relació té tot això amb l'obra del poeta de Roda de Ter. Us puc ben assegurar que la hi té, sobretot en dos apartats de l'obra d'en Miquel Martí i Pol que, tot i semblar tangencials, són d'allò més interessants per baremar-ne la valoració intel·lectual o internacional. Em refereixo a les traduccions de la seva poesia i a l'ús per part d'artistes i intel·lectuals de la seva obra en la pròpia creació artística. Pel que fa a les traduccions, només diré que ha estat traduït almenys a deu llengües: alemany, portuguès, castellà, neerlandès, anglès, japonès, francès, eslovè, italià i suec. I ho ha estat tant en antologies com en llibres sencers: Per posar un únic exemple, i no allargar-me, de com hem

deixat passar sense pena ni glòria allò que altres cultures, i potser encara més sent minoritàries, haurien escampat amb trompeta de nunci: el llibre *Quadern de vacances* ha estat traduït al francès (*Quadern (Cahier) de vacances*, Ed. Noesis, 1994) i a l'anglès (*Vacation Notebook*, Ed. Peter Lang, 1995). Quanta gent se n'ha assabentat? Quants mitjans de comunicació se n'han fet ressò? Qui ha vist o llegit alguna entrevista als traductors (Didier Coste i Wayne Cox/ Lourdes Manyé, respectivament)?

Pel que fa a la utilització de la seva obra en el món artístic, mostra evident del reconeixement de què gaudeix, em limitaré a la plàstica, ja que és molt menys coneguda que la musical i la teatral: alguns poemes d'en Miquel Martí i Pol ja l'any 1981 van ser publicats amb gravats d'en Joan Miró (*Llibre dels sis sentits*, Ed. Sala Gaspar). Però a més a més d'en Miró, artistes com Jordi Sarrate, Pujolboira, Hernández Pijoan, Andreu Alfaro, Carlota Arbués, Ma. Assumpció Raventós... han deixat mostres de la seva creació basades en poemes d'en Miquel Martí i Pol. Per a la gent de la Garrotxa, sens dubte, els treballs que poden tenir un interès especial són els d'en Miquel Plana, que li ha dedicat dues edicions de bibliòfil magnífiques: *Cinc esgrafiats a la mateixa paret* i *Estimada Marta* (1987) i *La nit* (1994); a més d'un capítol, el dedicat a la lletra P, del seu original *En defensa de la lletra. Vint-i-sis apologies de vint-i-sis literats* (1990). I també, naturalment, els d'en Kim Domene, recollits al llibre *Sorres, memòria* (1993).

I acabo aquesa reflexió sobre un dels autors més populars, i per desgràcia encara massa desconegut, de la nostra cultura. Tant de bo que els mitjans de comunicació d'abast nacional, i sobretot els de titularitat pública, siguin capaços d'anar omplint aquests buits culturals que impedeixen, entre altres coses, que puguem ser una cultura normalitzada.

Pere Martí i Bertran

Els llibres que més m'han agradat

Pau, 16 anys, 3er BUP : *El senyor dels anells*, de Tolkien, perquè a mi la literatura fantàstica m'agrada molt. També m'han agradat *Les cròniques marcianes* de Ray Bradbury que és un llibre de ciència-ficció on se'ns explica la colonització de Mart per part de la humanitat i es fa una reflexió sobre el futur i les maneres de fer de la raça humana. Darrerament he llegit *Esfera* de Michael Crichton que és un llibre de ciència-ficció on se'ns parla de la troballa d'una nau provinent del futur i dels poders que concedeixen una estranya esfera a tots aquells que hi entren. En aquest llibre es tracten temes de debat científic, com pot ser el fet de viatjar en el temps, els forats negres o la importància del subconscient humà.

Josep Maria, 15 anys, 3r BUP : Els que més m'han agradat han estat *Esfera* de Michael Crichton, una novel·la de ciència ficció perfectament pensada i amb un contingut científic absolutament vertader. *Forrest Gump* de Winston Groom, un llibre absolutament diferent de la pel·lícula, com sol passar, i que és una sàtira genial sobre el poble i la cultura nord-americana. *Understanding Relativity*, una aproximació molt bona a les teories d'Einstein de Leo Sartori, que resulta molt adequat, perquè afronta els problemes físics relativistes i certs aspectes de la mecànica clàssica i quàntica amb els coneixements matemàtics d'un estudiant de 3r de BUP.

En aquest darrer any també he llegit *El Univers* d'Isaac Asimov, *Cosmos* de Carl Sagan, *La història del temps* de Stephen Hawking, *Acase of need Congo* de Michael Crichton, *Wilt* de Tom Sharpe, *Vuelo Final* de Stephen Coonts, *Marte Rojo* de Kim Stanley Robinson, *Cròniques marcianes* de Ray Bradbury, *El perquè de tot plegat* de Quim Monzó i algun altre que no recordo.

Esther, 17 anys, COU : Un llibre que em va marcar va ser *Les cartes d'Hèrcules Poirot* d'Agata Christie. Un estil senzill, un llibre curt i fàcil de digerir, dels que t'aïllen del món exterior

i et preocupen fins que has descobert l'assassí. Un altre que em va agradar és *El misteri de l'habitació groga*, un cas pràcticament impossible de resoldre que fa que acabis traient fum de tant pensar; per aquells a qui els agradin els reptes. *La llamada de lo salvaje*, dels pocs llibres que m'han arrencat una llagrimeta. *El coratge de parlar*, una lectura senzilla i entretinguda on descobrim el món de la màfia italiana, el missatge de la qual mai no m'abandona. Una de les lectures més angoixants i de les que em van indignar fou *Els sots ferèstecs* de Raimon Caselles, reflex de la duresa de la vida a l'alta muntanya i la complexa i alhora cruel ment dels vilatans d'una vall que actuen com titelles en un ambient hipòcrita i ignorant, una obra mestra que alhora em recorda *Les fures* de Llorenç de Vilallonga, que em va provocar la mateixa repulsió cap a aquesta societat tan tancada al món extern i al progrés on tot eren bruixes i dimonis. Ara estic llegint *Otel·lo*. M'agrada llegir perquè la lectura és màgia i cultura, la lectura és llibertat.

Anna Maria, 17 anys. COU : Els meus gustos literaris es decanten cap a temes de caire sentimental i, principalment, de tema amorós. Tinc interès, també, pels llibres que tracten temes amb què em puc sentir identificada, és a dir, temes relacionats amb el jovent. Com a testimoni d'aquests gustos puc esmentar llibres com *Estimadíssim amor meu*, *Un amor d'hivern*, *Un amor d'estiu* o bé *Com un miratge* de Maria Mercè Roca.

Mònica, 17 anys. COU : *El món de Sofia*, *Rimas y leyendas*, *Enciclopedia de los sueños*, *Quin curs el meu tercer!* Per Sant Jordi compraré *Cartes d'amor* de Pere Calders i *Veinte poemas de amor y una canción desesperada*, de Pablo Neruda.

Mar, 15 anys, 4t d'ESO : Acabo de llegir *Hem nedat a l'estany amb lluna plena* i ara estic llegint *Un estiu per morir*. Els tres llibres que més m'han agradat han estat *El diari de Zlata* perquè reflecteix molt bé la vida a

Sarajevo durant la guerra, *M'escriuràs?* perquè és molt divertit i distret i *Quin curs el meu tercer!* perquè és d'un estudiant i reflecteix bé els pensaments d'un jove.

Marta, 15 anys, 4t d'ESO : En aquests moments estic llegint *El passat ha quedat enrera..* Els tres llibres que més m'han agradat han estat *Un estiu amb l'Anna*, *Assassinat a la casa de nines* i *Un estiu per morir*.

Vanessa, 15 anys, 4t d'ESO : Els llibres que més m'han agradat han estat els següents .

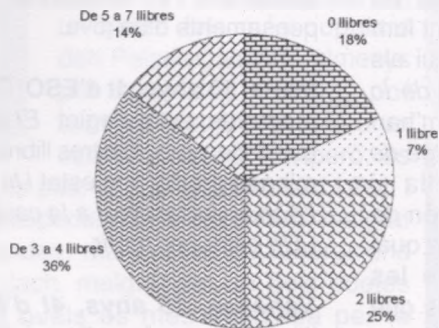
Un estiu amb l'Anna de Núria Pradas, *Els ponts de Madison County* de Robert James Waller, una gran història d'amor, *Els escarbats volen al capvespre* de Maria Cripe, *La vida sale al encuentro*, de José Luis Martín Vigil i *El quinto jinete*, de Dominique Lapierre i Larry Collins perquè et descriu molt bé tot el procediment que fan servir els terroristes per instal·lar la bomba a New York, i descriu el pànic de la gent i tot el procés policíac per trobar la bomba.

Montse, 14 anys 4t d'ESO : Ara estic llegint *En la foscor de la nit* i els tres llibres que més m'han agradat són : *Quan un toca el dos*, perquè va d'una noia de la meua edat que els seus pares es separen i ella no ho accepta, però amb l'ajuda d'un noi arriba a entendre moltes coses. *Un estiu amb l'Anna* va d'una noia que se'n va de vacances a un poble i troba una noia i se n'enamora. *Raquel*, una noia amb moltes manies a qui se li ha mort la seva millor amiga, però, també, gràcies al suport d'un noi tira endavant la seva vida.

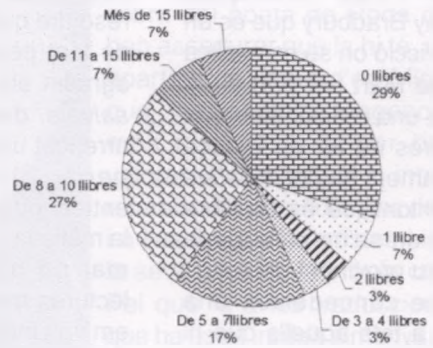
Beatriz, 14 anys 3r d'ESO : En aquests moments lleigeixo *També et pots morir a la primavera*. M'han agradat *Karik*, *el gos llop* perquè va ser el primer llibre que vaig llegir i va ser el que em va incitar a continuar llegint. *Temps de gebre* perquè va ser diferent de tots els que solia llegir i *Un estiu per morir*.

MOSTRA ESTADÍSTICA SOBRE HÀBITS DE LECTURA DELS ESTUDIANTS DE SECUNDÀRIA D'OLOT

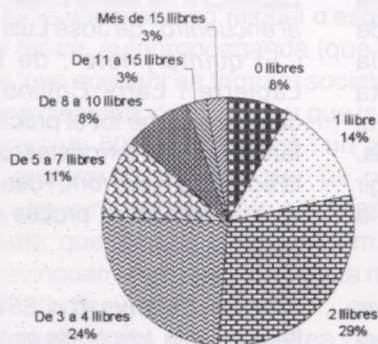
Lectura de llibres no escolars nois/es de 12 a 13 anys

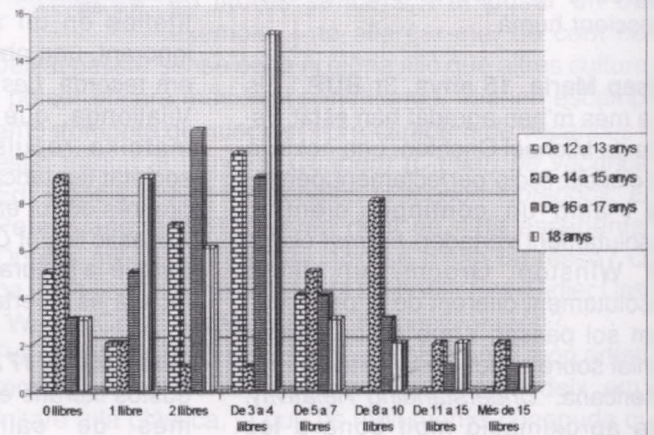
Lectura de llibres no escolars nois/es de 14 a 15 anys

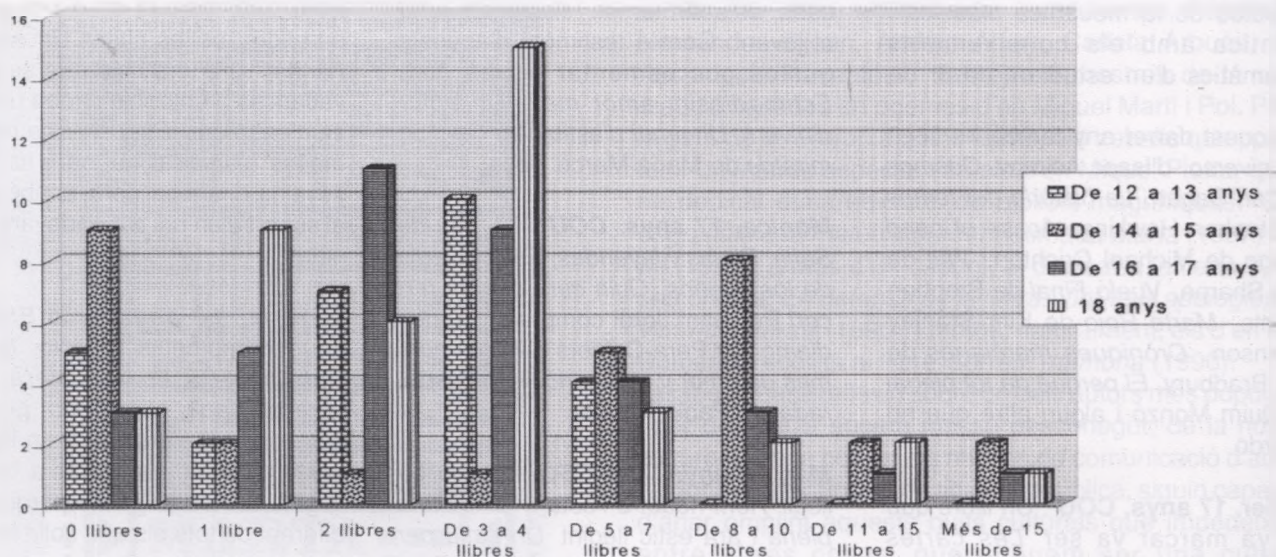
Lectura de llibres no escolars nois/es de 16 a 17 anys

Lectura de llibres no escolars per edats

Lectura de llibres no escolars per edats

«La guerra de les llengües»

Si pertanyeu al grup dels que tenen el vici de llegir el diari cada dia, darrerament potser us haureu preguntat a què respon aquesta fallera per la qüestió lingüística: manifestos, fulls parroquials, projectes de llei... tot un conglomerat on és fàcil perdre's.

En primer lloc hem d'identificar els bàndols, cosa que -no us penseu- no és pas tan fàcil. A primer cop d'ull, semblaria que els que es barallen són els partidaris de l'ús exclusiu del català i els partidaris de l'ús de totes dues llengües, català i castellà. En molts mitjans de comunicació ens ho venen així. Els que signen aquests manifestos, entre els quals hi ha bisbes i rectors (d'universitat, no pas de parròquia) només parlen d'exigir el coneixement del català, de tenir-la com a única llengua oficial... són, per tant, insolidaris i excloents, i contribueixen a la crispació, a la «fractura» social.

Els altres, en canvi, intel·lectuals madurs, polítics moderats, gent ponderada, proclamen la necessitat de consens social, parlen de reconeixement de les dues llengües, de la riquesa que suposa el bilingüisme... són per tant, persones dialogants, obertes, i només volen que no es pertorbi la pau que hi ha hagut fins ara, en paraules d'un d'ells, la «magnífica convivència actual».

Si aquesta és la situació, com és que hi ha tantes consciències revoltades? Doncs molt senzill, perquè l'operació se'ls ha anat de les mans, i ara és el camp qui pugui. Tant és així,

que s'ha dit que perilla el treball que duu a terme la ponència que ha de redactar la nova Llei del català. I és que la qüestió de la llengua, senyors, al nostre país és el segon tema (tothom sap quin és el primer).

Analitzem, per mirar d'entendre-ho una mica més, la realitat actual. Podem afirmar que l'ús institucional del català està més o menys ben resolt, la nostra llengua és present en les publicacions i la retolació oficial,

els discursos, la televisió del govern... El coneixement ha avançat fins a graus insospitats, l'ensenyament obligatori és tot en català, almenys sobre el paper. Quin és el problema, on veiem el retrocés, els menys optimistes? En l'anomenat ús social, aquí rau l'origen del conflicte. El català, al carrer, va endarrere. Fins ara, la llei no regulava aquest àmbit, però cal dir que espontàniament el català hi era present. Ara observem que no és així, i per això cal entrar-hi.

Fins ara només ens deixaven tenir el dret d'expressar-nos en la llengua pròpia (i encara: aneu al Corte Inglés, o a la Guàrdia Civil per comprovar-ho). Aquest dret comportava un deure, i era que el nostre interlocutor ens havia d'entendre. Ara es vol anar més enllà, canvien els papers. Es planteja el dret que hem de tenir que ens atenguin en català, i això vol dir que l'interlocutor (pertanyi

a l'àmbit públic o privat) ha de poder parlar la nostra llengua. Doncs bé, pel que sembla, fins aquí podíem arribar. I és que som massa agosarats!

Un dels molts arguments que s'han esgrimit és que fins ara no hi havia hagut cap problema, perquè tothom parlava com volia. Com es pot tenir tanta barra? No cal fer un memorial de greuges, però és evident que fins ara no hem pogut fer ús lliurement de la nostra llengua sense problemes. Fa venir pell de gallina sentir els populars quan parlen de defensar la llibertat lingüística i la convivència.

També hem pogut sentir o llegir que cal deixar que el procés segueixi el seu curs natural, que no cal regular el que és espontani. Cal dir que el procés ens condueix

inevitablement, si no hi fem res, a la plena castellanització? Per això hem d'implantar lleis, amb sancions, si cal, per a qui no les compleixi.

Un altre argument que, d'entrada semblaria prou vàlid és aquell que propugna la plena igualtat entre les dues llengües com a horitzó de la normalitat absoluta. No ens deixem enganyar. Si només el català és la llengua pròpia, ha d'aspirar a trobar-se en una situació per damunt del castellà, i per fer prevaldre una llengua, cal fer que l'altra baixi. No podríem mantenir la balança perpètuament en equilibri.

I per acabar la llista de despropòsits, ara ve l'argument millor, el que més ha sortit aquests dies en els articles d'opinió: cal defensar el bilingüisme perquè

constitueix una riquesa, un bagatge cultural que cal mantenir, no s'hi pot anar en contra. Qui ho diu, que hi anem en contra? De fet, els que defensen la nostra llengua només demanen que ho sigui tothom, de bilingüe. És ben senzill. No trobareu catalans monolingües. Per què, doncs, hem d'acceptar que una persona que fa vint anys que viu aquí encara pugui al·legar que no sap català? El mal ve de nosaltres mateixos, que amb bones intencions els hem discriminat, parlant-los en castellà. Voleu millor manera d'integrar algú que considerant-lo membre de la comunitat, parlant-li en la llengua pròpia?

Si ens en volem sortir, cal que els que participen en la polèmica ensenyin obertament les cartes, i que es clarifiquin les posicions. No pot ser que uns ens demanin seny i moderació, quan de fet el que intenten és protegir uns pactes que ens faran més mal que bé, i que els altres manifestin que ja estàvem bé com estàvem, quan només actuen pensant en l'electorat del cinturó metropolità de Barcelona. I menys podem acceptar que uns tercers prediquin que la normalitat és que tothom parli com vulgui, perquè són els primers a no respectar aquest dret.

La conclusió que en podem treure, de la polèmica d'aquests dies, és que potser ha anat bé que des de fora del poder polític tothom hi pogués dir la seva, encara que s'hagin produït crispacions. Ara només ens queda confiar en la traça dels governants per tornar les coses al seu lloc, després d'haver escoltat totes les opinions. L'objectiu, a hores d'ara, l'haurien de tenir clar. Si ara el castellà encara és imprescindible, i el català no, hem d'assentar les bases per invertir el procés.

Meius Ferrés

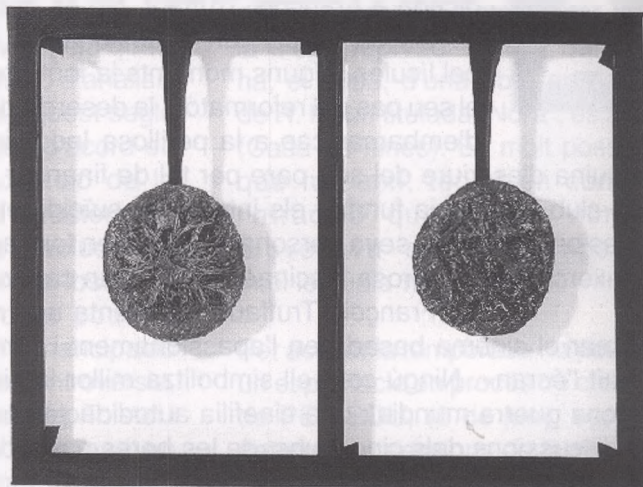
El "Country Art" d'en Lluís Bartrina

quest darrer mes s'ha presentat simultàniament al Museu Comarcal de la Garrotxa i a la Galeria Maeght de Barcelona, l'obra realitzada en els darrers anys per l'artista Lluís Bartrina, el qual es defineix com a autodidacta i molt vinculat a l'entorn natural garrotxí, d'on és originari.

S'expressa en el catàleg, com a valor afegit a les mostres, el silenci i l'aïllament de l'escena artística mantinguda per Lluís Bartrina durant els darrers deu anys, els quals ha utilitzat per treballar i resoldre la tècnica que anomena «fossilitzacions», que consisteix tal com exposa Joan Ramon Triadú, «...gràcies a la seva tècnica de la «fossilització» dels elements vegetals, aconsegueix replantejar una nova visió estètica del paisatge, no deslligat de la preocupació del medi ambient.». Tècnica que serà la base formal i la recerca estètica que presenta ara, sota l'epígraf de «country art».

Són exposicions exhaustives, on es recull el treball realitzat des de principis de la dècada dels noranta fins ara. És un discurs situat entre la pintura i en sintonia amb un entorn natural que descriu o, més ben dit, evidència. Utilitza el col·lage, amb elements naturals - espigues, gira-sols, herba,...- que situa ordenadament sobre la superfície de la tela i que acompanya d'un cert dinamisme amb l'ús que fa de la taca i de la massa de pintura. En les últimes obres s'aprecia una fugida d'aquesta evidència per situar-se en un entorn més abstracte, on sembla que desapareix progressivament l'element natural per situar-se en un

entorn diferent, més misteriós, des d'on continuar. És una obra que se situa, des d'un idealisme romàntic, en un discurs més narratiu de representació natura-pintura, tal com explicita Achile Bonito Oliva en el text de presentació del magnífic catàleg editat per l'ocasió. Deixant de banda els límits propis d'una pintura reflexiva, compromesa i contemporània, per submergir la seva obra en les vies de representació i contemplació-interpretació directa, en el seu sentit més clàssic.

Carme Ortiz

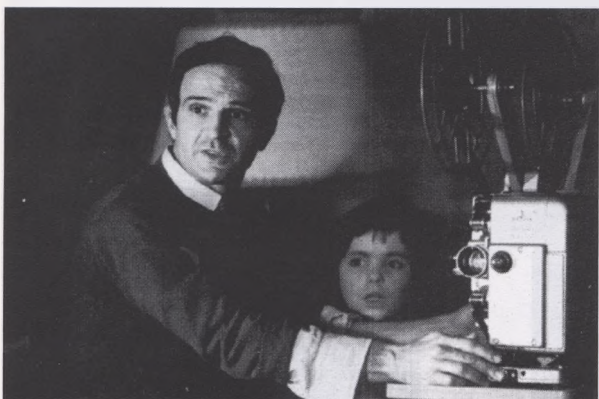
La nit americana

Cinèfils: Les fils du cinéma

França s'ha publicat recentment una extensa biografia dedicada a François Truffaut. No és gens estrany, ja que la seva vida va ser tan apassionant o més que les seves pel·lícules. Alguns moments ja formen part de la llegenda: el seu pas pel reformatori, la deserció de l'exèrcit poc abans d'embarcar cap a la perillosa Indo-xina, el robatori de la màquina d'escriure del seu pare per tal de finançar el precoç i deficitari cine-club que havia fundat, els intents de suïcidi, etc. La seva vida, les seves pel·lícules i la seva persona es barregen formant un tot que sempre ha exercit una poderosa fascinació i una gran capacitat de seducció.

François Truffaut representa una manera d'entendre i estimar el cinema basada en l'apassionament i l'entrega total: «La vie, c'était l'écran». Ningú com ell simbolitza millor la cinefilia posterior a la segona guerra mundial; una cinefilia autodidacta crescuda a la calor de les discussions dels cine-clubs, de les hores passades a les filmoteques devorant pel·lícula darrera pel·lícula, de la defensa aferrissada i la reivindicació dels directors preferits, i de les violentes polèmiques entre tendències oposades. Una gran generació de cinèfils com aquesta ha donat lloc a una gran generació de directors: Jean-Luc Godard, Bertrand Tavernier, Jacques Rivette, Wim Wenders, Martin Scorsese, Víctor Erice, Peter Bogdanovich, Claude Chabrol, Eric Rohmer, . . . Nascuts en les fosques sales de projecció, formats en les redaccions de les revistes especialitzades i convertits en joves realitzadors rebels amb molta causa, han marcat el cinema dels anys 60 i 70. Els seus textos i les seves pel·lícules irradien un sincer i autèntic amor al cinema que s'encomana.

François Truffaut

Són una generació única que, igual que la dels pioners o la dels aventurers, ara ja és irrepetible.

No sé si els cinèfils d'avui som millors o pitjors, el que està clar és que som diferents. La televisió i el vídeo han t r a n s f o r m a t profundament la nostra relació amb el cinema. No cal moure'ns de casa per veure les pel·lícules

dels grans directors. La formació d'un espectador passa més per la possibilitat de poder disposar d'una bona videoteca que no pels cicles que pugui programar la Filmoteca o un cine-club. I l'entrada del cinema a la universitat l'ha academitzat i convertit en objecte d'anàlisis i profunds estudis que ho dissectionen tot. La majoria de crítics actuals estan vinculats, d'una manera o altra, a alguna universitat. Avui tenim molta més informació i disposem de més possibilitats de veure allò que ens interessa quan i com volem. Però trobo a faltar l'apassionament d'aquella generació que va fer de l'amor al cinema, en tots els seus sentits, una forma d'entendre la vida i també d'estimar-la.

Carles Batlle

LA LLISTA DE . . .

ANNA PLANA (regidora de Cultura)

- **SER O NO SER** d'Ernst Lubitsch (1942)
- **MI TIO** de Jacques Tati (1958)
- **LA LUNA** de Bernardo Bertolucci (1979)
- **UNA CANCION . . . LILI MARLEN** de Rainer Werner Fassbinder (1980)
- **OJOS NEGROS** de Nikita Mikhalkov (1987)
- **EL CLUB DE LOS POETAS MUERTOS** de Peter Weir (1989)
- **COMO AGUA PARA CHOCOLATE** d'Alfonso Arau (1992)
- **FRESA Y CHOCOLATE** de Tomás Gutiérrez Alea (1993)
- **AZUL** de Krzysztof Kieslowski (1993)
- **EL CARTERO (Y PABLO NERUDA)** de Michael Radford (1995)

SHORT CUTS

* La pel·lícula més vista del segon trimestre del Cine-club va ser **Dead man** de Jim Jarmusch, seguida a molta distància, de **Más allá de las nubes**, **El niño de Mâcon**, **La joya de Shanghai**, **La mujer del puerto** i **Lone Star**. La mitjana d'espectadors per sessió va ser de 57.

* I continuem amb el Cine-club. El dia 31 de maig i en col.laboració amb les Segones Jornades Internacionals de Vulcanologia projectarà **Stromboli** de Roberto Rossellini. Aquest acte és tot un esdeveniment, ja que a part del valor indiscutible de la pel·lícula, aquesta es podrà veure en una còpia nova i perfecta. Sembla, però, que estranys problemes amb els hereus de Rossellini impediran que es pugui visionar en el seu format original.

* Finalment i força aviat, arribarà a Olot **Rompiendo las olas** de Lars von Trier. La pel·lícula ha de recórrer un circuit comercial, per la qual cosa, segurament la veurem doblada.

* Per què ha baixat tant de qualitat l'oferta cinematogràfica de les cadenes de TV? Per què les pel·lícules dels caps de setmana són, normalment, les més ximpls o les que ja hem vist més de mil vegades? Per què **Rumble Fish** de Francis Ford Coppola, per exemple, la projecten entre setmana a la una de la matinada i en versió doblada? Per què?

* Una bona notícia que segurament molta gent ja deu conèixer: s'ha restaurat (la pel·lícula ha recuperat el seu color i so original) i reposat **Vertigo** d'Alfred Hitchcock. Esperem que el Cine-club Olot decideixi programar-la de cara a l'any vinent.

VEUS DISTANTS

«Tenemos que prosperar: si un cliente pide un huevo a los tres minutos, se lo daremos en dos; si lo pide en dos, se lo daremos en uno, y si lo pide en uno, le daremos una gallina y que se arregle como pueda.»

(Groucho Marx a **UNA NOCHE EN CASABLANCA** d'Archie Mayo, 1946)

Primavera poètica

La recta final de la temporada teatral olotina, amarada de l'esperit primaveral, ens proposa tres es p e c t a c l e s carregats de poesia.

Així doncs, per una vegada i per pura casualitat, la programació té la coherència que ens agradaria veure, si el pressupost ho permetés i la producció teatral del país fos suficient i normalitzada.

Aquest atzarós cicle dedicat als poetes l'encapçala Joan Brossa, manipulant un espectacle de màgia del mag Hausson. "POEMÀNCIA" (30 d'abril, 22 hores, Teatre Principal) dirigida per Lluís Solà i produïda pel Centre Dramàtic d'Osona, recupera l'equip i l'esperit de "Gran Sessió de Màgia" (1981), estrenada al Romea de Barcelona ara fa 10 anys.

Tal i com es pot esperar d'una proposta del nostre poeta-dramaturg, l'espectacle combina el music-hall, el teatre, les projeccions, la música, els efectes sonors. Tot un espectacle visual, o més ben dit sensorial, que juga amb el concepte de màgia aplicat a la vida quotidiana.

És un autèntic regal per aquells que busquen les essències més específiques del teatre: poder viure sensacions i emocions.

Segueix el cicle poètic amb "CASA DE NINES" Et Dukkehjem 1879. de H. Ibsen. (23 de maig, 22 hores, Teatre Principal). Dirigida per Juni Dahr i interpretada per Mercè Managuerra, Pep Pla, Josep Minguell, Albert Pérez i Aurora Garcia. És curiós com aquesta peça

fonamental del dramaturg noruec manté, encara, una vigència quasi provocadora. La profusió d'anàlisis que passen balanç a aquest segle que s'acaba, es posen d'acord en assenyalar l'emancipació de la dona com el tret més característic i possiblement el més revolucionari dels darrers cent anys. Ibsen, el 1879, elabora un cant poètic i emotiu a la llibertat i emancipació de la dona i provoca la controvèrsia, juntament amb Strindberg, Tolstoi i Bjornson, posant a l'escenari en paraules de Josep Yxart - el 1892 president de l'Ateneu Barceloní -, "teatre d'idees amb personatges vius" contraposant-la a la "bellesa i a l'art purs" de Maeterlinck. Ben segur que us plaurà veure aquesta sòlida peça de teatre europeu a la qual només voldria fer una precisió, que no està al meu abast verificar-la: en el programa de mà es fa esment que la "Casa de nines" és el primer cop que es fa en català. Joan Casas en un magnífic i documentat pròleg a l'edició

d'"Espectres" del mateix autor, parla d'una representació a Barcelona, el 1893, d'una obra en català de H. Ibsen titulada "Nora", és a dir, (Casa de nines). És molt possible que fos així, tenint en compte l'atracció que l'autor noruec provocava entre els nostres intel·lectuals modernistes.

Per acabar la temporada i la poesia, un espectacle en procés de creació de PEP BOU, (6 de juny, espai a determinar, sessions de tarda i nit) Les bombolles de sabó, que ja han evolucionat a tot un seguit de figures, seran un bon colofó a una temporada que es mereix un fort aplaudiment.

Pep Fargas

"La Roda" al Central"

A partir del dia 24 d'abril i per sis dijous consecutius, la Roda musical, que aquest any ha presentat un primer cicle al bar Cal Diferent, es desplaça novament al Central amb un programa de concerts molt variat.

El 24 d'abril, **La Impuls Big Band**; L'1 de maig, **Hamlyia** (música ètnica); el 8 de maig, **Pedro Javier González** (flamenc); el 15 de maig, **Monsieur Biber** (reggae); el 21 de maig, **La Fel.lació de Cupido** (pop-rock-funky), i, finalment, el dia 29 de maig, **Paloqu'esea** (tradicional colombiana).

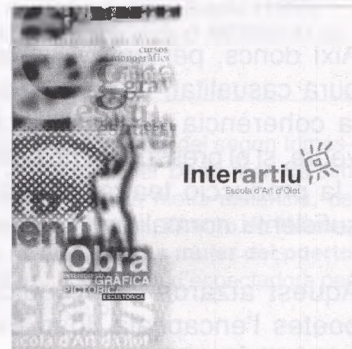
Elogis pel CD ROM de l'Escola d'ART d'Olot

A corre-cuita faig quatre ratlles amb motiu del premi Laus que l'ADG-FAD ha concedit a l'Escola d'Art i a l'equip que ha fet possible el CD interactiu de promoció del centre.

No vull repetir el que ha estat abastament difòs pels mèdia i prefereixo fer esment dels reptes quotidians, a vegades durs, que s'han hagut de superar. Punt a punt fins arribar a teixir una xarxa coherent i amb el mèrit d'aprofitar uns mitjans artesanals molt bàsics. L'equip ha funcionat gràcies a la voluntat, a la paciència, al compromís i a la il.lusió per aconseguir un resultat professionalment correcte i creatiu.

Després d'una autoanàlisi, la sensació unànim és que

sempre es pot millorar. La distància en el temps fa veure que la creativitat i l'ofici han d'anar acompanyats, juntament amb les qualitats personals, de mitjans actuals. Els que hi ha al carrer i la societat reclama. Una més bona optimització dels recursos s'ha de notar forçosament en els resultats. I si abans, invertir en educació significava obtenir beneficis a llarg termini, ara aquest termini s'ha escurçat. Els diners públics han revertit, a través de la Unió europea, la Conselleria de Treball i l'Ajuntament, a l'Escola i d'aquí a la societat. El cercle es tanca i si a més de veure-ho, no se'n perden tants pel camí i n'arriben més, de ben segur que la docència i les necessitats socials es trobaran

en el mateix registre. Potser un altre dia s'hauria de mirar la manera de cofinançar un centre públic i poder disposar d'aquesta manera d'un pressupost que j'ajusti millor a les necessitats relas. Avanço un eslògan: «Els diners d'Olot que es quedin a Olot». Ja en parlarem.

J.V.F.

«II Concurs Internacional de gravat», premi "El Caliu"

El Centre Catòlic organitza per segon any consecutiu el II Concurs de gravat amb la doble finalitat de promocionar la pràctica del gravat i d'estimular-ne el col.leccionisme. Les obres presentades s'exposaran a la Sala «El Caliu» a partir de l'1 de maig.

El jurat és constituït per Francesc Orenes, professor titular de gravat de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, Jordi Bartrina, director de l'Escola d'Art d'Olot i de Josep Aulinas, galerista. Marian Vayreda actuarà de secretari.

El premi «El Caliu» té una dotació de 50.000 ptes. Es concedeixen dos accèssits de 25.000 ptes cadascun.

20 anys de *pobresa* musical

La música, la creació musical en un sentit ampli, no ha tingut massa bon predicament a la Garrotxa. Malauradament, el balanç d'aquests darrers vint anys és molt pobre. Això no vol dir que no hi hagi notables i originals excepcions, però si comparem l'esclat que s'ha produït musicalment a la resta del territori, a la Garrotxa no han sorgit formacions ni individualitats destacables. Fem el recompte.

L'any 76 hi havia uns pocs grups de ballables en actiu, dues cobiles i una coral. La formació era en mans exclusivament privades.

El primer intent -anterior ja al 76- de música popular amb un cert aire renovador el protagonitzen la gent de Pa torrat, format per Xavier Codina, Carles Fontfreda, Joan Mora i altres, i el grup Hoc, que feia versions de la Incredible String Band.

En el terreny del rock i de la música ballable hi ha uns quants grups que han treballat molt però que s'han dedicat a fer versions, eren gent d'ofici, per entendre'ns, tot i que els seus membres es dedicaven professionalment a fer altres coses: Los Volcánicos, Acquàrium, Si fa sol, Lava, Montecarlo, Band 7, Clau de cinc, bona part de la gent de la Rodona, Stop's. Cotó fluix, una formació amb prou caràcter creada una mica a l'atzar no va arribar a reeixir. En Jaume Dorca, en Món i en Jordi Sabater continuen actius en d'altres grups.

Hi ha dos casos rars: Xucu-pà i Déu n'hi duo. Formacions també un pèl estrambòtiques com la Banda Ra i els Blussanerus i una colla de gent que s'agrupa a discreció amb noms diversos: Gussanerus, Conills, Mr Blister, etc.

Músics d'excepció que han fet carrera: Jordi Compte, Rafael Sala, Albert Vives, Agustí

Pedrico,... i alguns altres que no n'han fet però que són de qualitat, com Toni Mora, Toti Torrent, o Paco Perea.

Probablement la causa primera d'aquest petit desfici l'hauríem de buscar en la manca d'una bona plataforma de formació. A Olot no hi ha hagut ni un Conservatori ni una escola musical pública, els aficionats s'han repartit entre petits regnes de taifes particulars que encara avui sobreviuen. Que a Olot no hi hagués conservatori deu ser per un problema de quota, potser no li tocava, i els alumnes que volien fer carrera s'havien d'anar a examinar a Girona. El que ja és més estrany és que amb els ajuntaments renovats no arribés a cristal·litzar com a Banyoles, Girona o Figueres, una bona i moderna proposta d'escola musical municipal. Aquí es va fer tard i malament. L'Ajuntament no l'ha considerat mai com una qüestió prioritària i l'Escola de Música avui funciona més per voluntats individuals que gràcies a un conscient i generós suport institucional.

No deixa de ser curiós que tot el moviment musical -potser hauríem de dir inquietud- pivota entre el rock i la música clàssica. Tota la varietat de registres musicals moderns que tan bé han arrelat a Vic per exemple, aquí han passat de llarg.

La música popular té un parell d'excepcions, de signe diferent: Cluricaun (de tradició celta) i El Til·ler, avui també malauradament dissolt. L'intent de De Fluvià Rivers verds de fer música d'autor de caire popular també va acabar a la cuneta.

Cal remarcar algunes experiències de resultats molt gratificants, com La Magycal Mystery Group, liderada per en Josep Maria Francino i que compta amb uns músics d'excepció: Ton Torné, Jordi Sabater o Jordi Figueras.

Quant a la programació musical d'aquests darrers anys, aspecte que no es pot menystenir en relació a la temperatura musical de la ciutat, hem de consignar la continuïtat de l'Associació de Música, la qual si bé ha perdut numèricament associats, ha millorat notablement la qualitat dels concerts programats al Teatre Principal. De l'experiència de l'Orfeó-Concert, de gfrata memòria, s'ha passat a la Roda Musical, que va viure dies de glòria a l'antic Màxim's i que ara pul.lula de bar en bar, buscant el seu local definitiu. Els bars que assíduament han anat progrmant concerts aquests darrers quatre anys són el CoCo i el Central i, ara, en Tutu del Carme s'ha despenjat amb unes Jams que es fan setmanalment, diumenge a la tarda, i que representen l'únic cercle musical viu que a hores d'ara hi ha a la ciutat.

Sense l'ànim d'haver estat objectiu, per raons de pura ignorància -és molt probable que se'ns hagi escapat molta gent-, hem de convenir que el panorama musical d'Olot és sorprenentment pobre. La clau passa per dos tipus d'accions: la formació (una escola de música viva) i l'obertura, en un doble sentit que acaba desembocant sempre en la programació, és a dir, en la música que s'escolta, que es consumeix aquí. Obrir-se mentalment a allò que passa a la resta del món i obrir-se al país, actuant arreu. Què s'ha fet del Festival de Jazz? Què s'ha fet d'aquell possible festival de música sagrada? Què s'ha fet de la música popular? La resposta, en bona part, és en el vent de l'Ajuntament. O és potser són sords?

X.R.

M
Ú
S
I
C
A

Maria Costa i Pau

La insospitada lleugeresa del ser o no ser

La Maria, quan es perd per Barcelona, la solen collonar:

-"Tu nena no ets d'aquí, oi? perquè has damanat costeyas da chai i no da bè."

I la Maria, tanca encara més la boca per demostrar, amb orgull, que no, que no és d'allà i que "è de la Garrotxa", què passa? I si cal demanarà un peltruc i una coca de Can Carbasseres.

Ser d'Olot obre moltes portes?

A mí sí, moltes. A l'Institut del Teatre els agrada que siguis de "pages", a la tele en buscàven un de comarques -suposo que per contrast-, les "21 històries ..." també són olotines, i una companyia que es diu "Ara Pla" no pot pas ser de la capital.

Així com Olot enlloc?

Sí, en la felicitat i l'adversitat, en la salut i la malaltia, fins que la mort ens separi. De tant en tant va bé, però, fer alguna escapadeta.

Qui no carda a Olot, no carda enlloc..

No ho sé. Jo no cardo ni a Olot ni enlloc. No es que hagi fet vots de castedat, però jo "faig l'amor" o "jugo a metges i a infermeres". El cardar el deixo com el verb comodí dels garrotxins i garrotxines.

Que fa una psicòloga posada dalt d'un escenari?

Faig autoteràpia, investigo el meu jo, adquireixo auto-estima, tantejo els meus límits, exercito l'assertivitat, faig teatre i sovint el ridícul.

Del teatre se'n pot treure tot això i molt més...

Si i tant, jo recomano a tothom fer teatre encara que no sigui per esdevenir actors o actrius. El teatre és molt sa i no fa mal. Ajuda a pensar en veu alta, jo ho faig molt de parlar sola i m'aclareix les idees. A més facilita la relació amb els altres, jo no sabia discutir perquè de seguida m'enfadava, i ara, des que faig teatre, no m'he pegat amb ningú.

Està quedant una entrevista molt seriosa...

Miri jo no sé fer gracies, no explico acudits ni faig pallassades, això que em fan molta gràcia les dels altres. M'agradaria molt ser graciosa però algun cop que ho he probat només he conseguit alguna rialleta de compliment. Curiosament quan la gent ha rigut a cor que vols, jo no volia fer-los riure. Decididament, no acabo de controlar l'humor.

Quines coses li agradaria poder controlar a la Maria? M'agradaria ser una deessa d'aquelles gregues per poder manegar els sentiments, les emocions o els desitjos de tothom i estirar les orelles d'uns quants en particular.

Quines orelles s'han d'estirar?

Quasi totes: les de la gent que no sap veure, encara, a la dona com a persona; les dels que imposen setmanes laborals de més de 20 hores; les dels que no respecten la natura; les del hipòcrites, dels saberuts que parlen sense conèixer el tema, les del tràfic d'influències, les dels que no saben fer servir els genitals, les dels que tenen més diners del compte, dels que no saben escoltar i les dels que no es llegiran aquesta entrevista, o que l'entendran malament.

EL TEST

Què vol ser quan sigui gran?

- Camionera de llarg recorregut

Què volia ser quan era petita?

- Bruixa, teníem dissenyat un autobús per robar nens de les escoles.

Què no seria mai?

- Rossa

Quin paper li agradaria fer?

- El paper de plata de la xocolata

Amb quin actor li agradaria treballar una escena passional?

- Amb en Francesc Orella

Amb quina actriu voldria barallar-se en una escena?

- Amb la Mònica López

I l'obra que voldria per trionfar?

- "Un ratolí, un gat, un canari i una boa a l'armari" de Raul Contel

Ordeni segons la preferència:

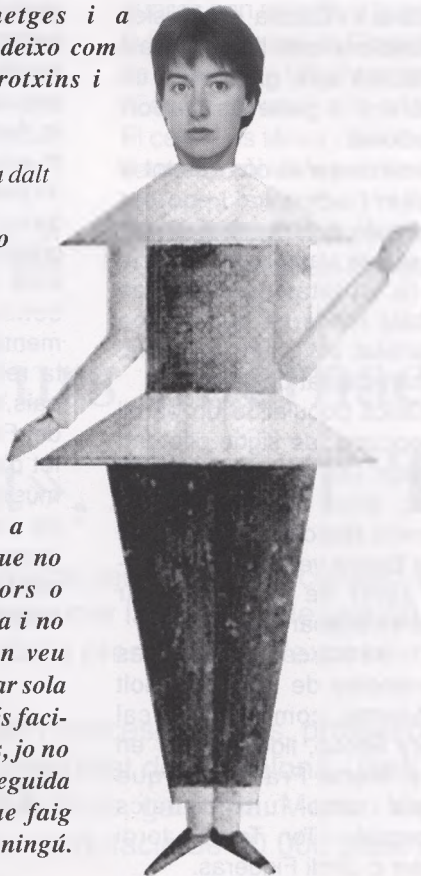
1. Teatre 2. Ràdio 3. Cinema 4. Doblatge 5. Tele

Finalment, Sant Jordi: llibres i roses.

Quin llibre comprarà?

- En compraré més d'un. No sé ben bé quins. Depen del dia que tingui.

P.F.V

En el centenari de Raimon Noguera

El nom de Raimon Noguera (1897-1990) no és gaire conegut pel gran públic ni tampoc per bona part dels estudiosos de la història d'aquest país que, possiblement sense saber-ho, hi tenen contret més d'un deute. Jurista i notari de prestigi, assidu als cenacles literaris i a les tertúlies de l'Ateneu Barcelonès, amic d'artistes i intel·lectuals i impulsor d'institucions culturals com el Museu Picasso, la Fundació Miró i la Fundació Pau Casals, la presència de Raimon Noguera en aquesta secció, coincidint amb el centenari del seu naixement i amb el Dia del Llibre, té a veure precisament amb arxius i llibres.

Raimon Noguera va ser l'home que va recrear l'Arxiu de Protocols del Col·legi Notarial de Barcelona, un dels fons notariaus més importants (uns 20.000 volums) del món. Ell fou qui, tot just arribat de notari a Barcelona, s'ocupà de la seva digna instal·lació; ell fou qui, de fet, el salvà almenys dues vegades, al començament i al final de la guerra civil; ell fou qui inspirà la tasca d'inventariació duta a terme per Josep M. Madurell; ell ha estat, finalment, qui, conscient de les possibilitats immenses que oferien els fons notariaus per a l'anàlisi històrica, el va obrir de bat a bat als historiadors, de Vicens Vives a Pierre Vilar, no només posant la seva documentació al seu abast sinó a través d'una actitud de franca col·laboració.

Raimon Noguera fou, entre d'altres coses, un bon investigador i ens ha deixat alguns treballs interessants sobre la història de l'organització notarial de Catalunya, com, per exemple, *Privilegios y ordenanzas históricas de los notarios de Barcelona (1965)* i *Los notarios de*

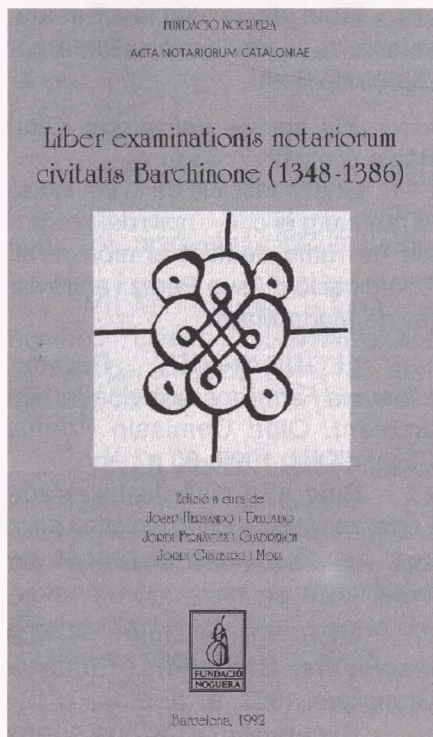
Barcelona en el siglo XVIII (1976). Però, tant o més important que la seva tasca investigadora, va ser la d'impulsor d'estudis sobre el notariat català, que té dues fites importantíssimes: la creació de la revista especialitzada *Estudios Históricos y Documentos de los Archivos de Protocolos* i la creació de la Fundació Noguera.

Els *Estudios Históricos y Documentos de los Archivos de Protocolos* van néixer l'any 1948 en cons-

tatar Raimon Noguera la necessitat d'una revista específica que recollís els estudis elaborats amb documents notariaus, el nombre dels quals anava augmentant gràcies al progressiu coneixement dels fons de l'Arxiu del Col·legi Notarial de Barcelona. Segons Josep M. Sans i Travé, va ser la primera publicació a tot el món l'objecte de la qual se centrava en publicar treballs històrics i jurídics basats en la documentació enregistrada en els protocols notariaus. La revista, que va tenir una periodicitat irregular, va incloure articles que encara avui són de referència per al coneixement de la funció notarial a Catalunya. És el cas de «La redacció de l'instrument notarial a Catalunya. Cèdules, manuals, llibres i cartes», de Maria Teresa Ferrer Mallol. La publicació, que es va interrompre l'any 1984, després de dotze números, ha tornat a reparèixer recentment, sota la coordinació de Laureà Pagarolas, l'excel·lent director de l'Arxiu Històric de Protocols de Barcelona.

La creació d'una fundació destinada a promoure i impulsar els treballs elaborats amb documentació notarial i a l'entorn de la figura del notari va ser la segona gran aportació de Raimon Noguera a la col·lectivitat científica catalana. La Fundació Noguera, instituïda l'any 1976, promou la convocatòria anual d'una beca d'investigació i, sobretot, l'edició d'estudis de caràcter jurídic, històric i econòmic, dedicant especial interès i ajuda a aquells que són fonamentats en la documentació dels arxius històrics de protocols de Catalunya.

Fa goig de veure a l'Arxiu Històric Comarcal d'Olot la renglera dels més de vuitanta volums editats en els darrers vint anys per la Fundació Noguera. Les publicacions s'agrupen en sis col·leccions: La primera, *Inventaris d'Arxius Notaris de*

Catalunya, és d'una gran utilitat per a l'investigador que desitja tenir una informació detallada dels fons que contenen aquests arxius. Fins ara s'han publicat vint inventaris, entre els quals els de Puigcerdà, Arenys de Mar, Santa Coloma de Farners i el districte de Girona. La segona col·lecció, *Textos i documents* recull edicions crítiques de manuscrits, conjunts documentals i els estudis guanyadors de les beques patrocinades per la Fundació. Citem, en aquesta col·lecció, l'edició en quatre volums del *Llibre del Consolat de Mar*, a cura de Germà Colon i Arcadi García, l'edició crítica dels *Usatges de Barcelona*, a cura de Joan Bastardes i el *Recull d'estudis d'història jurídica catalana* de Josep M. Pons i Guri. La tercera col·lecció, *Estudis*, té un caràcter miscel·lani i inclou, entre altres publicacions, les actes de congressos i simposis com

els que regularment se celebren sobre *El dret comú i Catalunya*.

La quarta col·lecció, *Acta Notariorum Cataloniae*, publica les edicions íntegres de manuals notariais més antics de Catalunya. La cinquena col·lecció agrupa les transcripcions dels *Llibres de Privilegis* que es conserven en diferents viles de Catalunya: és en aquesta secció on es va publicar l'any 1994 l'edició del *Llibre de Privilegis d'Olot (1315-1702)*. Finalment, la col·lecció *Diplomatariis* aplega les edicions de cartorals i diplomataris, com el *Cartoral, dit de Carlemany* (a cura de Josep M. Marquès) i el *Diplomatari de Santa Maria d'Amer*, a cura d'Esteve Pruença i Bayona.

Les publicacions de la Fundació Noguera tenen un caràcter especialitzat, evidentment. Però no

seria agosarat afirmar que la seva existència constitueix un element indispensable per a la normalitat cultural del país, com en altres èpoques va representar, *mutatis mutandis*, la Fundació Bernat Metge, per exemple. Si no fos per la Fundació Noguera, el panorama de les edicions de corpus documentals i estudis elaborats a partir de fons d'arxius seria molt migirat. Ni les institucions, ni els centres d'estudis comarcals i locals, ni les editorials privades —tot i la lloable tasca d'algunes, com les Publicacions de l'Abadia de Montserrat— estan ara com ara en condicions de suplir una iniciativa com la que va inspirar Raimon Noguera, del qual enguany commemorem el centenari del seu naixement.

Monografies

BARTRINA, Lluís. *Bartrina: Country art*, Barcelona: Josep Massana, 1997, 145 p.

Catàleg de l'obra de l'artista olotí que s'exposa actualment al Museu Comarcal de la Garrotxa i a la Galeria Maeght de Barcelona. Introducció d'Achille Bonito Oliva.

COMPTE, Josep i REIXACH, Josep, *La fàbrica d'embotits*, Olot: Centre de Recursos Pedagògics de la Garrotxa, [1997?], 40 f.

Carpeta amb materials didàctics a l'entorn de la fàbrica d'embotits. Cinquena entrega de la col·lecció «L'escola i la comarca».

COMPTE, Josep i REIXACH, Josep, *La impremta*, Olot: Centre de Recursos Pedagògics de la Garrotxa, [1997?], 40 f.

Carpeta amb materials didàctics a l'entorn de la impremta. Sisena entrega de la col·lecció «L'escola i la comarca».

XX Embardissada: Sadernes, salt de la Núvia, coll Joell, pujant del Jóc, balmes d'Uja, puig de Sant Marc, Talaixà, Sadernes. Olot: Centre Excursionista Olot, 1997, 26 p.

Programa de l'Embardissada d'enguany. Conté textos de Joaquim Agustí, Ramon Llongarriu, Xavier Viñas i la Colla excursionista de Sadernes.

FAURÓ, Maria. *Besalú*, Olot: Llibres de Batet, 1997, 44 p.

Guia de la vila de Besalú, setena de la col·lecció editada per Llibres de Batet.

Els homes del temps. Olot: Ràdio Olot, 1977, 23 p.

Segon fascicle de la col·lecció «Trenquem el cuc», nom del programa de ràdio dedicat al món rural. Coordinació d'Asun Pérez i entrevistes de Marta Masó.

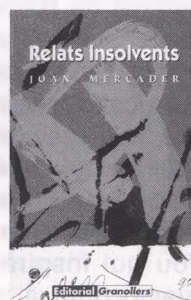
LLONGARRIU, Ramon. *Liberada Ferrarons: una vida i el seu ambient*, Olot: Comissió Premis Ciutat d'Olot, 1997, 80 p.

Biografia civil de Lliberada Ferrarons (1803-1842), l'olotina de la qual s'està incoant el procés de beatificació.

MERCADER, Joan. *Relats insolvents*, Granollers: Editorial Granollers, 1997, 97 p.

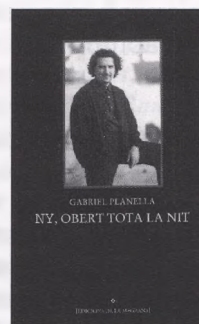
Recull de narracions curtes amb el qual l'autor olotí va guanyar

el VI Premi de Narrativa de l'Òmnium Cultural de Granollers (1995).

PLANELLA, Gabriel. *NY, Obert tota la nit*, Barcelona: Edicions de la Magrana, 1997, 59 p.

Darrer treball poètic de l'autor, fruit d'una estada a Nova York.

TORRENT, Llorenç. *Tast de frontera*, Santa Pau: Club Cultural i Esportiu Passabigues, 1997, 181 p.

Recull de testimonis, experiències i vivències inèdites entorn als catalans d'una i altra banda de la frontera hispano-francesa entre 1939 i 1945.

El tren d'Olot: matèria del record. Olot: Agrupació Cases de Colònies, 1997, 4 p.

Segon fascicle de la primera carpeta de la col·lecció fotogràfica «La Garrotxa, imatges de l'ahir». Documentació gràfica de Melcior Teixidor i textos de Clàudia Pujol.

VILA, Pilar. *Vol de recerca*, [S.l.]: [l'autora], 1996, 96 f.

Recull de poemes i il·lustracions de l'autora olotina elaborats en els últims sis anys.

Articles

AGUSTÍ, Joaquim, «XX Embardissada a la Garrotxa», *XX Embardissada: Sadernes, salt de la Núvia, coll Joell, pujant del Jóc, balms d'Uja, puig de Sant Marc, Talaixà, Sadernes*. Olot: Centre Excursionista Olot, 1997, p. 3-10.

BASSEGODA, Bonaventura, «Els manuscrits i l'epistolari de Josep Clarà: proposta d'antologia», *Butlletí de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi*, IX, 1995, p. 23-68.

CAMPDERRICH, Ramon i GUARDIOLA, Gaspar, «El castellot de la Vall de Bianya», *Bisania*, núm. 4, gener 1997, p. 8-9.

CANAL, Josep i SOLÀ, Xavier, «Fonts i documents per a la història de Sant Feliu», *Altaveu*, núm. 19, gener-març 1997, p. 23.

COLLA EXCURSIONISTA DE SADERNES, «Notícies de Sadernes i la pairalia de can Galceran», *XX Embardissada: Sadernes, salt de la Núvia, coll Joell, pujant del Jóc, balms d'Uja, puig de Sant Marc, Talaixà, Sadernes*. Olot: Centre Excursionista Olot, 1997, p. 16-18.

CUÉLLAR, Alexandre, «La Setmana Santa oficial», a *440 m sobre el nivell del mar*, núm. 19, març 1997, p. 13-15.

LLONGARRIU, Ramon, «Santa Magdalena del Coll, a la Vall del Bac», *Bisania*, núm. 4, gener 1997, p. 17.

LLONGARRIU, Ramon, «Entorn de la Quera de Talaixà», *XX Embardissada: Sadernes, salt de la Núvia, coll Joell, pujant del Jóc, balms d'Uja, puig de Sant Marc, Talaixà, Sadernes*. Olot: Centre Excursionista Olot, 1997, p. 11-13.

MARQUÈS, Josep M., «L'obra del bisbe Tomàs de Lorenzana a Olot», *La Comarca d'Olot*, núm. 897, 27 març 1997, p. 21.

MOLI, Domènec, «Memòria de Roc Arbós», a *440 m sobre el nivell del mar*, núm. 19, març 1997, p. 33-34.

MURLÀ, Josep, «La Vall de Bianya en la dècada dels quaranta», *Bisania*, núm. 4, gener 1997, p. 20-21.

NEBOT, Jordi, «Alguns coleòpters interessants de la comarca de la Garrotxa», Santa Coloma: *Butlletí Centre d'Estudis Natura Barcelona Nord*, III-3, p. 305-314.

PLANES, Xavier, «Jaume Gascón, el pescallunes il·lustrat», *Revista de Girona*, núm. 181, març-abril 1997, p. 22-27.

PUJIULA, Jordi, «La casa Solà-Morales d'Olot», *Revista de Girona*, núm. 181, març-abril 1997, p. 101-106.

SIMON, Carme, «Les entitats d'estudis locals», *Revista de Girona*, núm. 181, març-abril 1997, p. 84-85.

VILAR, Josep, «Una de bombes», *Centre Excursionista Olot*. Circular per als socis, núm. 123, abril 1997, p. 22-23.

VIÑAS, Xavier, «Fixem-nos en la vegetació i el paisatge», *XX Embardissada: Sadernes, salt de la Núvia, coll Joell, pujant del Jóc, balms d'Uja, puig de Sant Marc, Talaixà, Sadernes*. Olot: Centre Excursionista Olot, 1997, p. 20-26.

Libres de Batet

El pes de la pedra d'en Barnadas Puigferrer

El dogmatisme d'aquell qui es creu amb la «raó» pot portar-lo, malgrat ell mateix, a creure tant en el que és, com en el que no és, fent de la veritat absoluta l'argument de la seva prèdica. Així, el dissentir o l'opinar d'un altre pot resultar-li, potser malgrat seu, quelcom exasperant, com si es tractés d'una pèrdua de temps, com si una pedreta ben petiteta posada a la sabata li fes nosa. Per això mateix els dogmàtics de la raó, històricament, han temut, perseguit i condemnat aquells que opinen; i fent ús de la seva «raó», en un acte de levitació transcendental, o no tan transcendental, ens han exemplificat en la rectitud del seu pensament, o sigui: «aquí el que pensa i opina sóc jo i els altres a callar i a la gàbia». Amb tot, però, potser és qüestió del pes de la pedra, i així aquell que la duu molt grossa i pesant, levita poc. És llavors quan en un Ple Municipal, en el moment en què la carn és a l'olla, encomanant-se a no sé quin curiós sortilegi, hi és, però, no hi és!; els altres el veuen, però ell, fent ús del pes de la pedra, els intenta convèncer que més enllà del bé i del mal, les pedres no s'embruten les mans. Oi senyor Barnadas Puigferrer? Quin embolic, oi?

Menys embolicades, sens dubte, eren les opinions que lliurement hom expressava en l'article aparegut al mes de febrer en aquesta revista i que bonament varen portar al senyor Barnadas Puigferrer a escriure'n quatre ratlles. Bé, hom creu que aquest és el camí i per això són de molt fàcil agrair.

Ho deia ja llavors i ho repeteixo ara, hom és de l'opinió que el debat, l'encontre i la dissensió de punts de vista diferents, de projectes, de formulacions, d'il·lusions i d'esperances, és quelcom que no podem, tots plegats, deixar de banda, ni il·lusòriament creure en la fatalitat del destí, ni en la genialitat d'algun il·luminat. Les eleccions municipals del 99 haurien de representar un repte prou significatiu i important, tant per l'actual coalició que governa la comarca, com per aquells que estem a l'oposició. L'actual panorama comarcal necessita d'una seriosa reconsideració d'alguns dels arquetips i formes de fer, actuar i planificar que avui per avui semblaria que no resolen les qüestions que la nostra petita comunitat té plantejades. En aquest sentit benvingudes siguin senyor Barnadas Puigferrer les seves quatre ratlles. Tant de bo siguem capaços de multiplicar-les, això sí, ni vostè ni jo solament.

Des de la lògica del que es defensava en les opinions aparegudes en el número del mes de febrer, hi ha un parell d'aspectes en els quals m'agradaria reafirmar-me. Primerament allò que afecta les qüestions de lideratge. Avui, qui lideri el PSC a casa nostra no crec que sigui el tema de fons. Amb tot, però, sí que sóc de l'opinió, com d'altres, que fora bo que el PSC definís ja des d'ara la seva estratègia de futur. I no per una qüestió de mera curiositat, sinó perquè hom és de l'opinió (oi que és bonic

això d'opinar senyor Barnadas Puigferrer) que és el PSC qui ha d'assumir la responsabilitat de fer viable un canvi significatiu en l'actual orientació política del govern de la comarca. En aquest sentit, les declaracions de l'Albert Bramon i d'en Lluís Sacrets aparegudes a la premsa aquests primers mesos de l'any abonen aquesta mateixa tessitura i faciliten, al meu entendre, l'encontre en un projecte comú i compartit de diferents sectors de la població. I entenc perfectament que no pugui ser el seu, senyor Barnadas Puigferrer, lluny de mi qualsevol tipus d'adoctrinament dogmàtic -de fet ara hi ha qui en diu pragmàtic-, la llibertat d'expressió i d'opinió són sagrades.

Segonament, tots plegats hauríem d'oblidar-nos de determinats jocs de mesquineses, capelletes i cercles viciats i tancats. Quan hom planteja la necessitat d'analitzar i plantejar els reptes de futur de la nostra comarca, així com els projectes que ens il·lusionin a fer-ho possible, hauríem de ser capaços de sostreure'ns del pòsit pestilent d'alguns vicis malsanament adquirits.

Per acabar només referir-me a quelcom que m'ha sorprès de la seva carta, però quelcom, si li he de ser sincer, que en usar-lo fent referència a la meua persona, sincerament em deixa igual per la seva obvietat. De no anar errat, en usar l'adjectiu «intel·lectual» per referir-se a mi, no fa altra cosa que dir-me que sóc persona que uso l'intel·lecte, com la majoria dels mortals -m'imaginaria que vostè també, o no?-. Si el que vol fer és un ús metafòric del terme donant-li connotacions despectives, lliure és de fer el que li plagui, només dir-li que tant el xiquet de tres anys, com l'ancià de setanta pensen i raonen intel·lectualment a l'hora d'analitzar o decidir sobre el que fan o creuen; en aquest sentit m'imaginaria que vostè també, o no? Igualment obvi em resulta dir-li -o no? - que l'ús de la intel·ligència permet, per exemple, l'especulació, la creació de dilemes, la formulació i resolució de problemes, la deducció, l'ús adequat dels termes i del llenguatge; i que se sol contraposar, per exemple, a actituds pragmàtiques, totalitàries, irreflexives, o no analítiques. Però, sincerament, i fent ús del meu intel·lecte, no voldria posar-me en la pell d'altri a l'hora de pensar i actuar com un intel·lectual, o no?. Vostè sabrà!

Finalment només dir-li que aquells que em coneixen saben que ja fa temps que hom s'ha allunyat del tot de determinades tessitures que formula IC. En aquest sentit és lògic el seu desconeixement.

Joan Serra Capallera

Teatre

Entretres, del Tricicle. 25 i 26 d'abril, a les 22 h
Teatre Municipal de Girona

Poemància, de Joan Brossa. 30 d'abril, a les 22h.

El Centre Dramàtic d'Osona, al Teatre Principal d'Olot. Poesia i màgia escènica.

WC, espectacle de dansa. Dia Internacional de la Dansa, 26 d'abril. 22 h.
Teatre Principal d'Olot.

Maria Rosa, d'Àngel Guimerà. Fins al 27 d'abril.
Teatre Joventut d'Hospitalet, amb direcció de Rosa Novell.

Àngels a Amèrica. 2 i 3 de maig, a les 21 h.
L'obra de Flotats al Teatre Municipal de Girona.

Més enllà de l'oceà. 17 i 18 de maig.
Sala la Planeta de Girona, 4 obres d'autors americans amb la companyia Cross Cultural.

Casa de nines, d'Ibsen. 23 de maig a les 22 h
Teatre Principal d'Olot.

La ratonera, d'Agatha Christie. Fins al 5 de maig.
L'obra més cops representada, ara al Teatre Goya de Barcelona, a càrrec de la companyia Txalo.

La bona gent, de Santiago Rusiñol. Fins al 4 de maig.
Amb direcció de Pep Cruz, al teatre Romea de Barcelona.

Música

Lohi Lewis, 30 d'abril, 22 h. Al Platea de Girona.

El pati cultural, del 10 al 17 de maig al Palau de la Diputació de Girona.
Concerts diaris, amb **Tralla, l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, el Quartetto da Cinque...**

Concerts als jardins del Museu d'Art de Girona, del 10 al 17 de maig.
Actuacions dels alumnes del Conservatori amb motiu de l'exposició de flors.

Representació de l'òpera **Carmen**, 6 i 7 de maig.
La Quadra de Sevilla al Teatre Municipal de Girona.

Festival Ricard Roda. 7 i 8 de maig, al Mercat de les Flors de Barcelona.
Actuacions de **Tete Montoliu, Joan Manuel Serrat, Núria Feliu, Pi de la Serra, Laura Simó...**

Marianne Faithfull. 8 de maig.
A l'Aliança del Poblenou de Barcelona.

The Silhouettes. 9 de maig a les 22 h.
Dins el cicle "Jazz, blues i country, al Centre Cívic Sant Narcís de Girona.

Mikel Laboa, 16 de maig al Mercat de les Flors.
Música tradicional basca.

Cluricaun, 15 de maig al Centre Artesà Tradicionàrius.
Música olotina al barri de Gràcia.

Exposicions

Cegueses. Del 19 d'abril al 30 de maig.
Casa de Cultura de Girona.

Trossos de temps, de Xicu Cabanyes. Fins al 30 d'abril.
Pintures i escultures de l'artista banyolí a l'Arcada de Girona.

Personal. Fins al 4 de maig.
Obra de Mariona Ferrés al Museu Comarcal de la Garrotxa, dins el cicle "Gestacions".

Primavera del Disseny a Barcelona. Del 14 d'abril al 15 de juny.
Per destacar, les exposicions: **Vanity Case**, l'obra de **Philippe Starck**, al Centre d'Art Santa Mònica
Disseny + Qualitat = Consum, a l'Illa Diagonal
Objectes convenients o conveniències, al Palau Marc

Solidaritat i art. Del 29 d'abril al 29 de maig.
Al Museu d'Història de Catalunya, art, música i poesia dels creadors antifranquistes, organitzada per CCOO.

Es una antiga fleca especialitzada en l'elaboració del torrell i la coca de llardons típics d'Olot

Sant Rafael, 5 - Tel. (972) 26 08 59
OLOT (la Garrotxa)

CANISSERIA - XARCUTERIA

Elaboració pròpia d'embotits
c/ Roser, 5 - Tel. 26 10 61
17800 OLOT (Girona)

FOTO: PERE LLIMARGAS

Amb la col.laboració de:

 RÀDIO CLOT
99.1 FM

Sintonitza amb tu

